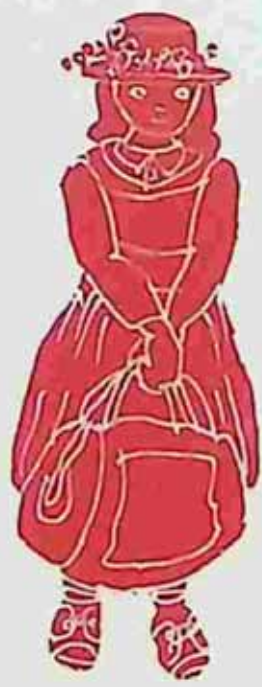

အမည်: ပေါလီယန်နာ
ပေါလီယန်နာ

POLLYANNA
BY
ELEANOR H. PORTER

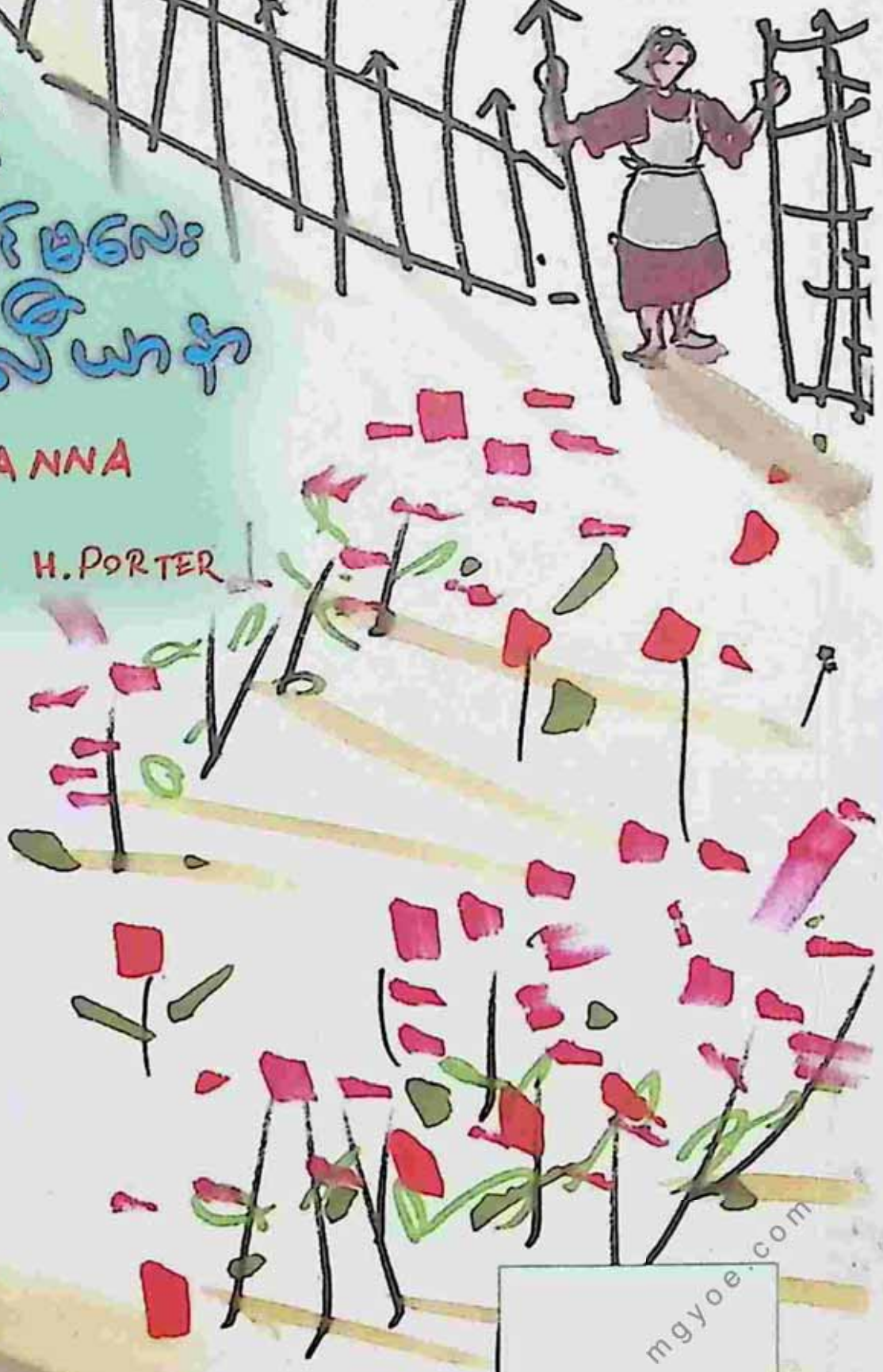
အုတ်
တုံး
2029

ပိုလီယန်နာ
လမ်းကွေ့မင်း
ပေါ့လှပာနာ

POLLYANNA

By

ELEANOR H. PORTER

Mary
THESE
2020

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း မှတ်သုန်

ပုံနှိပ်ခြင်း နဝမအကြိမ်
အုပ်ရေ ၁၀၀၀ အုပ်
၂၀၂၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ

တန်ဖိုး (၈,၀၀၀) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)
ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ (အတွင်း+အဖုံး) ဒေါ်စုစုလှိုင် (၀၁၂၃၄)
စုပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၄-အေ၊ ၅၆ လမ်း၊
ပုစွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် ထိပ်တန်း-မင်းဇော်

မေတ္တာရှင်မလေး

ပေါ်လီယာနာ

POLLYANNA

ELEANOR H. PORTER

စာအုပ်အကြောင်း

ပထမအကြိမ် (၁၉၇၄) လှမေစာပေ

ဒုတိယအကြိမ် (၁၉၇၆) လှမေစာပေ

တတိယအကြိမ် (၁၉၇၈) လှမေစာပေ

စတုတ္ထအကြိမ် (၁၉၈၀) လှမေစာပေ

ပဉ္စမအကြိမ် (၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဆဋ္ဌမအကြိမ် (၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သတ္တမအကြိမ် (၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

အဋ္ဌမအကြိမ် (၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ထင်လင်း

၁၉၁၉ ခု - ၁၉၉၆ ခု

အဖ အခွန်တော် မြေတိုင်းစာရေးကြီး ဦးဘိုးပေါ်-အမိ ဒေါ်လှ တို့မှ ၁၉၁၉ ခု မေလ ၉ ရက်နေ့။ ရွှေဘိုခရိုင် ရေဦးမြို့နယ် ညောင်လယ်ရွာတွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်း ဦးသိန်းမောင် ဖြစ်သည်။ သားသမီး ၄ ယောက် အနက် ဒုတိယသား ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ထိုရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးစိကြ၏ ကျောင်းတွင် စာ စသင်သည်။ အသက် ၆ နှစ်ရွယ်တွင် ထန်းတပင်-ဇီးကုန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး ဦးသာဂျမ်း အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ပညာဆက်သင်သည်။

၁၉၂၉-၃၀ ခုနှစ် စတုတ္ထတန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီး၊ ဘရစ်ဂျီစကော လားရှစ် စာမေးပွဲကိုလည်း အောင်မြင်သဖြင့်၊ ရေဦးမြို့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ၂ ဘာသာသင် အလယ်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာသင်သည်။

၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် ရွှေဘိုမြို့ အက်စ်ပီဂျီသာသနာပြုကျောင်း၊ ပဉ္စမတန်း တွင် ဆက်လက်သင်သည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ရွှေဘိုအရေးပိုင်ရုံးတွင် စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းပြီး၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် ကန့်ဘလူမြို့ နယ်ပိုင်ရုံးတွင် ဒုတိယစာရေးဖြစ်ပြီး၊ စစ်ပြီးခါနီးတွင် ကန့်ဘလူမြို့ပိုင်ရုံး စာရေးကြီး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝင် ချိန်တွင် တန့်ဆည်၊ ခင်ဦး၊ ကန့်ဘလူ၊ ဝက်လက် စသည်တို့တွင် ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းရသည်။ လွတ်လပ်ရေးအကြံ့ခေတ် ၁၉၄၇ တွင် ထိုစဉ်က ထွက်လျက်ရှိသော ဒဂုန်၊ စာပဒေသာ၊ တာရာ၊ ဇေန ဂျာနယ်စသည်တို့တွင် စာတိုပေစ စတင်ရေးသားသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်သို့လာပြီး၊ စာပေဗိမာန်တွင် စာပြုအလုပ် ခန့်ထားခြင်း ခံရသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်တက်သည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်မှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ် ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် လက်ထောက်စာတည်းအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းသည်။

ထိုဌာနမှ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင်ထွက်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာန တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းကာ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ဆက်တက် သည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ပြီး၊ မင်းယုဝေနှင့်တွဲဖက်၍ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ အယ်ဒီတာချုပ်၊ ငွေတာရီစာစဉ် တွဲဖက်အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်အစိုးရ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရက စေလွှတ်သော ကျွမ်းကျင်သူအထောက်အပံ့ဖြင့် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုအနွဲ့အပြား ခရီးသွားကာ ၄ လမျှ နေခဲ့သည်။ အပြန် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ယူနက်စကို အကူအညီဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းများကို လေ့လာခဲ့သည်။

ဆရာ ဦးခင်မောင်လတ်နှင့်တွဲဖက်ကာ တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း များ၌ အလွတ်ပညာသင်ဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်မှစ၍ ထွက်ဆဲမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာတို့တွင် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ ရေးသားခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ၂ ဘာသာ ဖြင့် ရေးသားသည်။ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး ၂၀၀ ခန့်၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး ၁၀၀ ခန့် ရေးသားခဲ့သည်။ အမေရိကန်၊ ဩစတြေးလျ၊ ရုရှားနိုင်ငံတို့တွင် ထုတ်ဝေသောစာစောင်တို့တွင် အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ ထည့်သွင်းပါဝင်ဖူးသည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်မှကြီးမှူးကျင်းပသော ဝတ္ထုတိုစာတမ်းဖတ် ပွဲ၌ 'ဘာသာပြန်ဝတ္ထုစာတမ်း'ကို တင်သွင်းဖတ်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုရှည်စာတမ်းဖတ်ပွဲ၌ 'နိုင်ငံခြားဝတ္ထုရှည်စာတမ်း' ကို တင်သွင်းဖတ်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘေမြို့အနီး အိဂယ်ပူရီရှိ ဓမ္မဂီရိ ကုန်းမြေတွင်ကျင်းပသော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဝိပဿနာနှိနှောဖလှယ်ပွဲတွင် 'ဝိပဿနာဘာဝနာစာတမ်း' ကို တင်သွင်းဖတ်ကြားခဲ့သည်။

မဟေသီ၊ အလိဘာဘာ၏ဂူ၊ ပေါ်လီယာနာ၊ မောဂ္ဂလိ၊ မြစိမ်းရောင် ရင်ခွင်သို့အပြန်၊ စည်းအပြင်ကလူ၊ တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း၊ ပလိပ်၊ အဆိပ်၊ ပုလဲတေးသံ၊ မြင်းနီကလေး-စာအုပ်တို့ကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။

'ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်' , 'စောင်းကြိုး တင်းသည့်သီချင်းသံ' , 'လယ်တောမှ အပြန်နှင့် လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ' တို့ကို ပင်ကိုရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် 'ထင်လင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ၁, ၂' ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ရွှေမဝ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ သွေးသောက်၊ ပေဖူးလွှာ၊ မြတ်လေး၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ စံပယ်ဖြူ၊ ရင်ခုန်ပွင့်၊ စာပေဂျာနယ်၊ ရွှေဒေါင့် ဂျာနယ်၊ ရင်ခုန်သံ၊ ရွှေအမြုတေ စသည့်မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များတွင် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။

လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်-အင်္ဂလိပ် မြန်မာသတင်းစာများနှင့် ဂါဒီယန် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။

မြတ်ဆုမွန်၊ ဓမ္မဂီရိ စသည့် ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဘာသာရေး ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆုကို 'မောဂ္ဂလိ' စာအုပ်ဖြင့် ဘာသာပြန်စာပေဆု ရရှိခဲ့သည်။

အမှတ် ၁၀ အောင်ချမ်းသာလမ်း လှည်းတန်း ကမာရွတ်မြို့နယ်တွင် နေထိုင်သည်။

၁၉၉၆ ခု ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်နှင့် သား ၄ ယောက်၊ သမီး ၁ ယောက် ကျန်ရစ်သည်။

mgjoe.com

မာတိကာ

* ဘာသာပြန်သူ၏ ဆဋ္ဌမအကြိမ်ရိုက် အမှာ	၇
* ဘသန်း(ဓမ္မိက)၏ နိဒါန်း	၁၀
* ဘာသာပြန်သူ၏ ပထမအကြိမ်ရိုက် အမှာ	၁၈
* သော်တာဆွေ၏ ပေါ်လီယာနာဝတ္ထု အမှာ	၂၁
* ဘာသာပြန်သူ၏ စတုတ္ထအကြိမ်ရိုက် အမှာ	၂၄
၁- ဒေါ်ပေါ်လီ	၃၁
၂- အဘိုးကြီးတွမ်	၃၈
၃- ပေါ်လီယာနာ ရောက်လာခြင်း	၄၃
၄- အထပ်ခိုးက အခန်းငယ်	၅၄
၅- ထူးဆန်းသော ကစားနည်း	၆၆
၆- တာဝန်ကိစ္စ	၇၄
၇- ပေါ်လီယာနာခံရသည့် အပြစ်ဒဏ်များ	၈၆
၈- ပေါ်လီယာနာ အလည်သွားခြင်း	၉၄
၉- လူကြီးအကြောင်း	၁၀၇
၁၀- မစ္စက်စနိုးအတွက် အံ့အားသင့်စရာ	၁၁၃
၁၁- ဂျင်မီကို ခေါ်လာခြင်း	၁၂၅
၁၂- ထောက်ပံ့ရေးအသင်းသူများ၏ရှေ့ဝယ်	၁၃၉
၁၃- ပင်ဒယ်တန်တောဝယ်	၁၄၄
၁၄- ဂျယ်လီကိစ္စ	၁၅၃

၁၅-	ဒေါက်တာ ချစ်လတန်	၁၆၁
၁၆-	နှင်းဆီနီနှင့် ဇာပဝါ	၁၇၄
၁၇-	ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို့	၁၈၄
၁၈-	၃ မြောင့်ဖန်တုံးကလေးများ	၁၉၂
၁၉-	အံ့အားသင့်စရာ	၁၉၉
၂၀-	ပိုမိုအံ့အားသင့်စရာ	၂၀၄
၂၁-	အဖြေပေါ်လာသော ပုစ္ဆာတစ်ခု	၂၁၃
၂၂-	တရားစာနှင့် ထင်းခွေပုံပြင်	၂၂၂
၂၃-	ကြမ္မာဆိုးကြုံရခြင်း	၂၃၃
၂၄-	ရွှန်ပင်ဒယ်လ်တန်	၂၄၁
၂၅-	မတင်မကျ ရင်တမမ	၂၅၀
၂၆-	ပွင့်နေသောတံခါး	၂၅၇
၂၇-	ဧည့်သည်များ	၂၆၂
၂၈-	ကစားနည်းနှင့် ကစားဖော်များ	၂၇၂
၂၉-	ပွင့်နေသော ပြတင်းမှ	၂၈၈
၃၀-	ဂျင်မီ ပဲ့ကိုင်လိုက်ခြင်း	၂၉၅
၃၁-	ဦးလေးအသစ်	၂၉၉
၃၂-	ပေါ်လီယာနာထံမှ စာ	၃၀၂

ပေါ်လီယာနာ ဆဋ္ဌမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းအကြောင်း

ပေါ်လီယာနာကို ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေစဉ်က ဤစာအုပ်ကို ဤမျှ လူကြိုက်များလိမ့်မည်။-ဟု မထင်ခဲ့မိ။ စာအုပ်ထွက်လာ သည်အထိ အရောင်းရ မသွက်လှ။ နောက်တွင် သော်တာဆွေ၏ဝေဖန်စာကို ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၃ ရက်နေ့ထုတ် ‘လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်’ သတင်း စာတွင် ဖတ်ရှုကြရသောအခါ ပေါ်လီယာနာ၏ကောင်းသတင်းသည် မြန်မာ နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ပျံ့နှံ့ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၇၃ ခုနှစ်က ၂၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ခဲ့သော ထိုစာအုပ်ကို အတောင်းအဆိုများခဲ့၍ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ၂၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ရပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် စာအုပ်ထွက်လာသည်နှင့် ကုန်သွား ပြန်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ တော့လည်း များမကြာမီ ကုန်သွားသဖြင့် စတုတ္ထအကြိမ်ရိုက်နှိပ်ရန် စိတ်ကူး နေ့စဉ်မှာပင် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ကချင်စာပေဝါသနာရှင် ‘မနောဂါးကွမ်ခေါင်’ ဆိုသူထံမှ ပေါ်လီယာနာနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ သူ့စာ၏ လိုရင်းအချက်မှာ ‘သူသည် ပေါ်လီယာနာကိုဖတ်ပြီး အလွန်သဘောကျသဖြင့် မြန်မာစာ မဖတ်တတ် (အင်္ဂလိပ်စာလည်း မဖတ်တတ်)သော ကချင်လူမျိုးများအတွက် ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုကို ကချင်ဘာသာဖြင့် (ပြန်ဆို)ထုတ်ဝေခွင့်ပြုပါ။’-ဟု ခွင့်တောင်းခြင်းဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ‘ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မူပိုင်ရှင်မဟုတ်၍ ခွင့်ပြုချက်ကို ကျွန်တော့်ထံမှယူရန် မလိုကြောင်း၊ အကယ်၍ မနောဂါး ကွမ်ခေါင်က ကချင်ဘာသာဖြင့် ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုထုတ်ဝေဧည့်

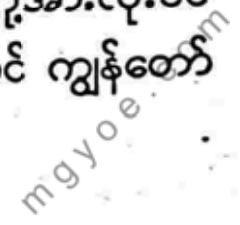
ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ပါသည်ဆိုပါက အယ်လီနာပေါ်တာ၏ မူရင်းစာအုပ်မှ ကြိုက်သလို ပြန်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြန်ဆိုမည်ဆိုပါက ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါမည်ဆိုသည့်အကြောင်း’-ပြန်ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ထံမှ ‘သူ ယခု ဆရာကြီးထင်လင်း၏ မြန်မာပြန်စာအုပ်မှ ကချင်ဘာသာသို့ စတင်ဘာသာပြန်ဆိုနေပြီဖြစ်ပါကြောင်း’-စာပြန်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ဤကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေသည့်တစ်ရက်တွင် မနောဂါးကွမ်ခေါင်သည် ‘ပေါ်လီယာနာစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ပြန်ဆိုထားသည့် မြန်မာဘာသာမှပင် ကချင်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးစီးပါကြောင်း၊ ယခု ထိုစာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေပါကြောင်း၊ ဤကိစ္စအတွက် ဆရာကြီးနှင့်တိုင်ပင်ရန် ဆရာကြီးအားလပ်ချိန်တွင် လာရောက်တွေ့ဆုံလိုပါကြောင်း’-တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩစွာပင် သူ့အား ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်အံ့ဩသည်မှာ ကချင်ပြည်နယ်အထိ ဤစာအုပ် ပျံ့နှံ့ခြင်း၊ မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာမဖတ်တတ်သည့် ကချင်လူမျိုးများအားလုံးသို့ ကချင်ဘာသာဖြင့် ဖြန့်ဖြူးပေးလိုသော သူက ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိခြင်း၊ ကချင်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေမည်ဆိုခြင်းတို့ ဖြစ်၍ ဤစာအုပ် ပျံ့နှံ့မှုအတွက် အားရဝမ်းသာလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဤစာအုပ်ကလေးကို ဘာသာပြန်မိသည့် အကျိုးသက်ရောက်မှုက ကျွန်တော်ထင်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာသည်ကိုလည်း ဝမ်းသာမိပါသည်။

မနောဂါးကွမ်ခေါင်၏ ကချင်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထားသောစာအုပ်အတွက် ပုံနှိပ်တိုက် စသည် ကျွန်တော် ရှာဖွေပေးပြီး၊ ‘ကျွန်တော် အမှာစာရေးပေးပါ။’-ဆို၍ မြန်မာလို ရေးပေးသည့်အမှာစာကို သူတို့ကို ဖတ်ကြည့်ကြပြီး သဘောကျကြသဖြင့် ကချင်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုလိုပါသည်။’-ဆိုရာ၊ ကျွန်တော်၏ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတွင် တက်ရောက်နေသူ တချင်အမျိုးသား ကိုအေးကျော်နှင့်စပ်မိပြီး ‘သူ ပြန်ဆိုပေးပါရစေ’-ဟု တာဝန်ယူသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ဝမ်းသာအားရ ‘သိပ်ကောင်းတာပဲဆရာ’ဟု ထောပနာပြုကြသလိုပင် ကျွန်တော်လည်း အလွန်ဝမ်းသာရသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ကချင်ဘာသာပြန် ပေါ်လီယာနာစာအုပ်ကို မနောဂါးဂွမ်ခေါင်က ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်က အုပ်ရေ ၃၀၀၀ ရိုက်နှိပ်သည်။ (ကျွန်တော့်အား ကချင်ဘာသာပြန် ပေါ်လီယာနာ ၁၀ အုပ်ခန့် မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးခဲ့ရာ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တရသိမ်းဆည်းထားရန် ၁ အုပ်-၂ အုပ် ချန်ထားပြီး လက်လှမ်းမီရာ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်နှင့် အခြားစာကြည့်တိုက်များ၊ စိတ်ဝင်စားသူ မိတ်ဆွေများ၊ ကချင်အမျိုးသားများသို့ ဖြန့်ဖြူးလှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုနှစ် မှာပင် ကျွန်တော်၏ မြန်မာပြန် ပေါ်လီယာနာကို စတုတ္ထအကြိမ် အုပ်ရေ ၂၅၀၀ ထုတ်ရသည်။

ယနေ့အထိ အကြိမ်ပေါင်း ၃၀ ခန့် တစ်ကြိမ်လျှင် အုပ်ရေ ၁ သန်း ကျော် ရိုက်နှိပ်ရသည့်အပြင်၊ ကမ္ဘာတစ်လွှား၌ ဘာသာစကားပေါင်း ၂၀ ကျော် သို့ပြန်ဆိုကာ အုပ်ရေများစွာ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး အယ်လီနာပေါ်တာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ဖန်တီးခဲ့သော ‘ပေါ်လီယာနာ’ အမည်ရှိစာအုပ်မှ အဓိကဇာတ်ကောင် ၁၀ နှစ်သမီးလေး ပေါ်လီယာနာအား ထင်လင်းမြန်မာပြန်မှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် လူသိများကာ (မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာတို့ကို မဖတ်တတ်သော) ကချင်ပြည်နယ် တောင်ပေါ် ဒေသများတွင်လည်း မနောဂါးဂွမ်ခေါင်၏ကျေးဇူးဖြင့် လူချစ်လူခင်ပေါများခဲ့ ရကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရန် ဤစာကို ရေးပါသည်။

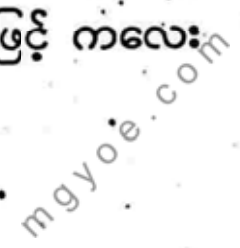
ထင်လင်း

ဘသန်း(ဓမ္မိက)၏ နိဒါန်းအံ့ချီးစကား

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ငယ်စဉ်တုန်းက ဝတ္ထုများကို လူကြီးများမသိအောင် တိတ်တခိုးဖတ်ကြရသည်။ လူကြီးမိဘများ၏အယူအဆ မှာ 'ဝတ္ထုများသည် ကျွန်တော်တို့လူငယ်များ၏ စိတ်ကူးယဉ်လိုသော စိတ်နှုတ်စွန့်စားတုန်လှုပ်လိုသော စိတ်ကြမ်းတို့ကို ဆွဲဆောင်၍၊ 'ပေးတော့ မြွေဆိပ်၊ ယူတော့ ငွေလိပ်'ဆိုသလို ငွေချူယူခြင်းသက်သက်၊ အချိန်ဖြုန်းအပျော်ဖတ် အကျိုးမဲ့ ငရဲကြီးချစ်ပါတယ်။ လွမ်းပိုအောင် သည်းဖိုလှိုက် ရှိုးရှိုးရိမ်းရိမ်း နောင်ဂျိမ်းစတန့် စာပေမျိုးဖြစ်သည်က များသတဲ့။

ထိုလူကြီးများအားလုံး ယခု ကွယ်လွန်သွားကြလေပြီ။ အကယ်၍သာ သူတို့ ယခုရှိနေသေး၍ ပေါ်လီယာနာလိုဝတ္ထုမျိုးကို ဖတ်ရလျှင် "ဟေ့-ဒီစာအုပ်ဟာ အဖိုးတန်ဟာ။ ဘဝဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို မုချအနိုင်ယူနိုင်တဲ့ ပွဲတွေ မူဟောင်းနည်းကောင်း တစ်ခုအကြောင်းကို ဝတ္ထုပုံစံနှင့် ရေးသားတင်ပြပြီး ဘဝကောင်းကျိုး ချမ်းသာကြီးကို အဆမတန် ငွေနည်းနည်းကလေးနှင့် လက်ငင်းလဲပေးတဲ့ 'ရော့ရွှေပတ္တမြား၊ ရော့ငွေနဂါး' စာပေမျိုးကွ။ အဲဒီလို သုခသိုက်အကျိုးပြု စာအုပ်မျိုးကိုသာ မင်းတို့ ရွေးဖတ်တယ်ဆိုရင် တစ်လ ဝတ္ထု ၁၀အုပ်ကျ ဝယ်ဖတ်ရင် တောင် တို့က ဆူဖိုကြိမ်းဖို့နေနေသာသာ ဝယ်ဖတ်ဖို့ ပိုက်ဆံတောင် ထုတ်ပေးဦးတယ်။" -ဟု အားပေးအားမြှောက် ပြုကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

မူရင်း ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေသော စာအုပ်တိုက်များက 'ဂေါ်ရီကံညာ ၈ နှစ်ရွယ်နှင့် အလွန်ရှိ နုလွင်ပျိုမျစ်သော ကညာဝင် မိန်းကလေးများအဖို့ ရည်စူးဖြန့်ချိသည်။' -ဟု ဆိုထားစေကာမူ ဤဝတ္ထုမှာ စင်စစ်အားဖြင့် ကလေးသူငယ်စာသက်သက် မဟုတ်ချေ။

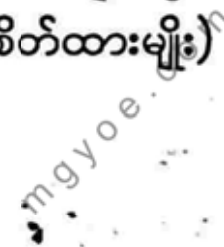
နှလုံးသွင်းကောင်းမှု၊ ချစ်ခင်မှု၊ ကြင်နာမှု၊ သည်းခံမှု စသော သောဘဏအလှတရားများအကြောင်းကို ဝတ္ထုပုံစံဖြင့် စာဖွဲ့သီစီကုံးထားသော မေတ္တာဖွဲ့တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။

ဟာသရသ၊ ကရုဏာရသတို့သာမက ဖတ်ရှုသူတို့ ‘စိတ်နှလုံးအေးမြ ချမ်းကြည်ခြင်း’-ဟူသော သန္တရသလည်းပေါ်အောင်၊ ဆိုလိုသောတရားများ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်များကို ပြည့်စုံပေါ်လွင်စေ၍ ‘စိတ်ထဲ စိမ့်ဝင်စွဲမြဲစေခြင်း’- ဟူသော အတ္တဗျတ္တိဂုဏ်လည်းမြောက်အောင် ရေးသားပြုစုထားခြင်း ဖြစ်သော ကြောင့် ကလေးသူငယ်များသာမက၊ ကလေးလူငယ်များ၏ ဘိုးဘွားမိဘများရော သီလရှင်၊ သာမဏေ၊ သီလဝင်၊ ဂုဏ်ရဟန်းများပါ အပြစ်အာပတ်ကင်းစွာ အကျိုးရှိစွာ ဖတ်နိုင်သော၊ ဖတ်ထိုက်သော စာတစ်အုပ် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤစာအုပ်သည် ၁၉၁၂ ခုနှစ်ကစ၍ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပေမယ့် ယခုတိုင် မတိမ်ကောသေးဘဲ အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ရိုက်နှိပ်၍ အုပ်ရေ ၄ သန်းကျော်ရောင်းရပြီး ဖြစ်နေသေးသည်။

ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုသည် နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများစွာက မေရိပစ် ကမ္ပိုဒ်၊ ဟေလီမင်းလ် စသော ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများအား ဇာတ်ဆောင် ပြုစေလျက် အတင်အပြအမျိုးမျိုးဖြင့် ရိုက်ကူးပြသခြင်းဂုဏ်ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့များကလည်း ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းတစ်ခွင်တွင် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ လိုက်လံကပြဖူးသည်။ အမေရိကန်ဇာတ်သဘင်လောက၏ ဇာတ်ဒေဝီ မင်းသမီးအကျော်အမော် ဟယ်လင်ဟေးစ်သည်လည်း အမေရိကန် နိုင်ငံတွင် ပြုပြင်စင်အောင် ဤဝတ္ထုကို ပြဇာတ်အဖြစ်နှင့် လိုက်လံကပြဖူးသည်။

ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုသည် တံစိုးလက်ဆောင်ထိုးခြင်း၊ ပါးခြင်းငှာ မတတ် နိုင်သော အချိန်ကာလ၏ အစစ်အဆေးကိုလည်း ကောင်းစွာခံနိုင်ရည်ရှိ၍ ကမ္ဘာ့ ဂန္ထဝင်စာအုပ် တစ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။ အနောက်နိုင်ငံ ဘာသာစကားများတွင် “ဘယ်သူ ဘယ်ငှာဖြင့် Pollyanna Outlook (ပေါ်လီယာနာစိတ်ထားမျိုး)”

ရှိသည်။”-ဟူ၍ ထုတ်ဖော် ပြောရိုးဆိုရိုးတစ်ရပ်ပင် ပေါ်တိုးလာသည်အထိ ဤဝတ္ထုအကြောင်း လူသိများလှပေသည်။ ဤ မြန်မာပြန်စာအုပ်သာ နောက်ထပ် ၃-၄-၅ ကြိမ်ရိုက်နှိပ်ရလျှင် မြန်မာဝေါဟာရတွင်လည်း ထိုနည်းနှင့်နှင်ပင် ဖြစ်လာအံ့။-ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

‘လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ အတွင်း လူပေါင်း ၄ သန်းကျော်သည် ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး နှလုံးထဲ နွေးထွေးသွားကြဖူးလေပြီ။’-ဟု ထုတ်ဖော် သူများက ဆိုသည်။ ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်များလည်း ယင်း လူ ၄ သန်းကျော်ထဲတွင် ယခုပါဝင်နေကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ယုံ ဖြစ်ရလေပြီ။

ယခု မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်၏ အလှည့်ရောက်စေအောင် မြန်မာပြန်ဆို ပေးသော စာရေးဆရာထင်လင်းအား ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူး အထူးတင်ရပေမည်။

ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုကို ရေးသားသူသည် အမေရိကန်အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီး ‘အယ်လီနာပေါ်တာ’ ဖြစ်သည်။ ၁၈၆၈ ခုနှစ်တွင် ဖွား၍ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆုံးသည်။ ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုကို ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် ရေးသားပြုစုသည်။ အသက် ၃၃ နှစ်ကျခါမှ စာပေရေးသားခြင်းအလုပ်ကို လုပ်သော်လည်း ရသစာပေ စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အမေရိကန်စာပေ သမိုင်းတွင် တွင်ရစ်သည်။

မြန်မာပြန်ဆိုသူလည်း နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်။ မြန်မာ့စာပေလောက၌ စာပေတာဝန်များကို ရှေ့တန်းမှနေ၍ ထမ်းဆောင်ဖူးသော စာရေးဆရာ ‘ထင်လင်း’ ဖြစ်သည်။ ဇာတိအားဖြင့် ရွှေဘိုသား။ အမည်ရင်း ‘ဦးသိန်းမောင်’ဖြစ်၍ ယခု အသက် ၅၅ နှစ်ရှိပြီ။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် တာရာမဂ္ဂဇင်းမှစ၍ ရှုမဝ၊ စာပဒေသာ၊ ပဒေသာ၊ သွေးသောက်၊ တိုင်းရင်းမေ၊ မြဝတီ စသည့်မဂ္ဂဇင်း များတွင် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှစ၍ ၁၉၅၄ ခုနှစ်အထိ မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန်စာပေအသင်းတွင် လက်ထောက်စာတည်းအဖြစ် လည်းကောင်း၊

၁၉၅၄-၅၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ် ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် လက်ထောက်စာတည်း အဖြစ်လည်းကောင်း ထမ်းရွက် ခဲ့သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၉ ခုနှစ်အထိ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာ ဌာနတွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် ထမ်းရွက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှ နုတ်ထွက်ကာ စာဆို မင်းယုဝေနှင့်အတူ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းကို တည်ထောင်၍၊ ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာ ချုပ်အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ဖူးသည်။

ရေးသူလည်း မွန်၊ ပြန်သူလည်း ကောင်း-သူတို့ ၂ ဦးပေါင်း လက်ရာ ဤဝတ္ထုဘာသာပြန်သည် အဘယ်သို့လျှင် မကောင်းမမွန်ဘဲ ရှိနိုင်တော့မည်နည်း။ ဖတ်လို့လည်း အလွန်မြိန်၍ ဝါးလေလေဆိမ့်လေလေလည်း ဖြစ်သည်။ ဖြေဖျော်မှုပေးရုံသာကမဘဲ၊ အသိ မြင့်မားစေခြင်း၊ ပညာအလင်း ရရှိစေခြင်း အကျိုးပါ ဆောင်ကြဉ်းဖြန့်ဝေသည့်စာတစ်အုပ်လည်း ဖြစ်နေသည်။

ဝတ္ထု၏ဇာတ်ကြောင်းအကျဉ်းမှာ ၁၁ နှစ်အရွယ်ရှိသော အမျိုးသမီး ကလေး ပေါ်လီယာနာသည် မိဘ ၂ ပါးစလုံး ဆုံးပြီးနောက်၊ ရပ်ဝေးနေ မိမိ အဒေါ်ထံ လာရောက်ခိုလှုံရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူကလေးသည် သူ့ဖခင်က သူ့အား သင်ကြားထားခဲ့သော ‘ဝမ်းသာစရာအကြောင်းကို ရှာတတ်လျှင် ဝမ်းသာစရာအကျိုး ဖြစ်ပေါ်၏။’ -ဟူသော တရားနတ်စည်ကို ရွာရိုးလျှောက်၍ ရွမ်းလေတော့သည်။ သို့ရွမ်းလေရာတွင် ရွာဘုန်းကြီး အစ၊ နာတာရှည်လူမမာ အလယ်၊ ကြောင်လေခွေးလွင့် အဆုံး တစ်ရွာလုံးရှိ ဒုက္ခသည်များအားလုံးသည် နှလုံးမသာ မျက်နှာမလှဖြစ်နေရာက ပြုံးတပျော်ပျော် ဖြစ်လာကြသည်။ ‘လူများ တယ်ခက်သနော်’ -ဟူသောဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုလျက် လူအများ၏ အကျည်း တန်ပိုင်း အဆိုးဘက်ကိုသာ မြင်တတ်ကြည့်တတ်ခြင်း၊ အလေ့အထဖြင့် ဘဝမုန်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသူများ၊ ဘဝဇာတ်လမ်း လွမ်းခန်းတစ်ခုခုမှ နာလန်ပြန်မထ နိုင်သော သုန်မှုန်ဆွေးပူနေသူများ၊ နာတာရှည်ဖြင့် တစ်သက်လုံး အိပ်ရာပေါ်

လဲနေသူများ စသည့် ရွာရိုးရှိ ဒုက္ခအမှောင်တွင်းများကို သူ လိုက်လံဟောပြောသော တရားအလင်းသည် နေ၏သဖွယ် ကုန်အောင် လင်းစပြုသည်။

ပေါ်လီယာနာရွမ်းသော တရားနတ်စည်သည်ကား အခြားမဟုတ်။ ‘အထူးအဆန်း ဝမ်းသာတမ်းကစားနည်း’ ဖြစ်၏။ ‘အသံကြား သနားပါစေ၊ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ’ ဟူသော ဆုတောင်းနှင့် ပြည့်စုံလာအောင်၊ လူသတ္တဝါ တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါများအပေါ် အဆင့်အတန်းမရွေးဘဲ မြင်မြင်ချင်း တွေ့တွေ့ချင်း မေတ္တာထားလေ့ထားထရှိသော ပေါ်လီယာနာသည် တွေ့ကြုံရာ လူတကာကို ရင်းနှီးစွာပေါင်းသင်းပြီးလျှင် သူ့ကစားနည်းကို ကစားကြည့်ရန် တိုက်တွန်းလေ့ရှိသည်။ ဥပမာဆိုရသော် သူတို့ခြံထဲ၌ ဥယျာဉ်အလုပ်လုပ်နေသော အဘိုးကြီးအား “ဘဘရေ-ဘဘခါးကိုင်းနေတာလည်း ဝမ်းသာစရာပဲ မဟုတ်လား။” -ဟု သူကမေးလိုက်၍၊ အဘိုးကြီးက “ကြံကောင်းစည်ရာဟယ်။” -ဟုဖြေလျှင်၊ ပေါ်လီယာနာက “ခါးကိုင်းနေတော့ ပေါက်တူးပေါက်ရတဲ့အခါ ဘဘ အကုန်းရ တစ်ဝက်သက်သာလို့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ဘဘရယ်” -ဟု ပြောတတ်သည်။ တစ်ဖန်တုံ အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ တစ်သက်လုံး နေသွားရတော့မည့် လူမမာတစ်ဦးကိုလည်း “ဒေါ်ဒေါ်ရယ်-သူများတကာ ဒေါ်ဒေါ်လို ဖြစ်မနေတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့။” -နှစ်သိမ့်တတ်၏။

မေတ္တာရှင်မလေးပေါ်လီယာနာ၏ ဝမ်းသာတမ်းကစားနည်းသည် ‘ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ။’ -ဟူသော မြန်မာတို့ဆိုရိုးစကားနှင့် ဆင်သယောင်တူသယောင်ရှိသော်လည်း ဆင်ကား ဆင်၏။ မတူ။ ‘နီးစပ်သည်’ -ဟူ၍ တစ်မူတည်းဟု မရိုးသင့်။ ခြားနား၏။ ‘ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပေါ့’ -ဟူသော စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း အားပေးအားယူစကား၌ ‘အကောင်းချည်းဖြစ်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ ဟူသော လုပ်ထုံးလုပ်နည်း မပါ၍၊ ‘အရုံးခံကိုယ်လုံးလန် လက်မြောက် ကြောက်ပါပြီ၊ တော်ပါတော့’ -ဟု အားလျှော့၍ ဦးခိုက်ရသည့် ရသေ့မိုက် စိတ်ဖြေနည်းသာ ဖြစ်နေသည်။

ပေါ်လီယာနာ၏နည်းမှာမူ ဤသို့ အရှုံးပေးသော စိတ်ဖြေနည်း မဟုတ်။
 ဖြစ်ပြီး၊ ဖြစ်ဆဲ၊ ဖြစ်လတ္တံ့ ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စအားလုံးတွင် ဝမ်းသာစရာ
 အကွက်ကောင်းတစ်ချက် ရအောင် ရှာယူတတ်သော စိတ်ဉာဉ်ကလေးတစ်ခုကို
 ပြက်ရိပြက်ရယ် အပျော်တမ်းမွေးရင်းက တစ်စတစ်စဖြင့် အထုံအပွား
 အရှိန်အဟုန်ကြီးထွားလာလျက်၊ နောက်ဆုံးတွင် ဘဝအမြင်အယူ၌ လုံးဝပြောင်း
 လဲလာပြီးနောက်၊ ကိုယ်ဒုက္ခ၊ စိတ်ဒုက္ခတွေ့ရတိုင်း ဒုက္ခကို နှလုံးသွင်းကောင်း
 ခြင်းအတတ်ဖြင့် တကယ်အတည်တမ်း အနိုင်ယူနိုင်သည်အထိ အစွမ်းထက်လှ
 သောနည်း ဖြစ်သည်။ ပေါ်လီယာနာသည် ကိုယ်ဒုက္ခ၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေသူ
 များကို ဤနည်းဖြင့် ဒုက္ခမှ ပြုစုကုသလေ့ ရှိသည်။

ဤ ပေါ်လီယာနာ၏နည်းကို အဘိဓမ္မာဆရာတစ်ဦးဦးအား အဘိဓမ္မာ
 ဘာဇနိယနည်းဖြင့် သုံးသပ်ရှင်းပြခိုင်းလျှင် ထိုအဘိဓမ္မာဆရာသည် အဘိဓမ္မာ
 သဂြိုဟ်ကျမ်းထဲမှ စိတ်ပိုင်း၊ စေတသိက်ပိုင်း၊ ဝီထိပိုင်း၊ ပစ္စည်းပိုင်းလာ
 အသုံးအနှုန်းများဖြင့် ရှည်လျားစွာ ဖွင့်ဆိုရှင်းလင်းချက်၊ စိတ်ကို အာရုံနှင့်
 စပ်ဖက်တွဲယှဉ်၍ ပေးတတ်သော၊ အာရုံကိုလည်း စိတ်နှင့် စပ်ဖက်တွဲယှဉ်ပေး
 တတ်သော ‘ယောနိသော မနသိကာရ’ ဆိုသည့် ပညာ၊ သတိ၊ စေတသိက်
 များနှင့် မနသိကာရစေတသိက်ကို အာသေဝနပစ္စည်းဖြင့် ထုံပွားစေကာ၊
 အာရမ္မဏ၊ ဥပနိဿယ၊ ကမ္မ၊ အတ္ထိ-စသောပစ္စည်းများဖြင့် ဒေါမနဿ
 စိတ္တုပ္ပာဒ်ကို သောမနဿစိတ္တုပ္ပာဒ်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ယူသော နည်းဟောင်း
 နည်းကောင်းကြီးဖြစ်သည်။ -ဟု ကောက်ချက်ချလိမ့်မည် ထင်မိသည်။

ထိုသည့် နည်းဟောင်းနည်းကောင်းမျိုးစုံသည် ‘ပျံ့နှံ့လေလေ ကောင်း
 လေလေ’ -ဟူသောစေတနာဖြင့် ‘ဘာသာပြန်စာအုပ်ကို စာဖတ်ပရိသတ် အာရုံ
 ဆွဲငင်နိုင်အားရှိလာရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရပေလိမ့်မည်။’ -ဟု ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသူ
 များအနေဖြင့် ကျွန်တော်များ စဉ်းစားခန်းထုတ်ကြရသည်။

စာအုပ်၏အမည်ရင်းမှာ POLLYANNA သာ ဖြစ်သည်။ ပြန်ဆိုသူ ကလည်း အသံချင်း ဖလှယ်ရုံသာဖလှယ်ပြီး နဂိုအတိုင်း ထားသည်။ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင် မြန်မာများ၏နားနှင့် စိမ်းလွန်းနေသဖြင့် အထီးရယ်၊ အမရယ်၊ တောရယ်၊ တောင်ရယ်၊ လူရယ်၊ ရှင်ရယ်၊ မြို့ရယ်၊ ရွာရယ်လို့ မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်အဖို့ ဘုမသိဘမသိ နားရိုင်းနေဖွယ်ဖြစ်ပြီး၊ စာအုပ်ကို ကောက်ကြည့် ရုံအတွက်ပင် ဝန်လေးနေကြလိမ့်မည်။-ဟု စိုးရိမ်မိသည်။ လူတကာ ဖတ်ရှု ကြည်နူးကြပါစေတော့။-ဟု ဤဇာတ်ရသံဝတ္ထု ရတနာလေးတစ်ခုကို ကမ္ဘာစာပေ ကြုတ်အစ်ထဲမှ ရှာဖွေထုတ်လှစ်ပြီးကာမှ ထားလေပြီးစေတနာ အချည်းနှီးဖြစ်မှာ ကြောင့်ကြမိသည်။ ‘ပေါ်လီယာနာ’ ဟူသော စာအုပ်အမည်ရင်းတွင် ဘွဲ့နာမ ကလေးတစ်ခု ထပ်ဖြည့်လိုက်လျှင် မူလ ငုံးတိတိခေါင်းစည်းသည့်နှယ် ဖြစ်နေရာ က အစအမြိတ်ကလေး တလူလူတဖျပ်ဖျပ်နှင့် လက်ယပ်ခေါ်နေဘိသည့်အလား ယဉ်စစဖြစ်လာအံ့။’-ဟု တွေးကြံမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့နာမကလေးကို စဉ်းစား ကြရသည်။ စဉ်းစားကြရာ၌ မသောမနဿကလေး၊ မနှင်းဖြူလေး၊ မယောနီ သောမနသိကာရလေး၊ အလောင်းအလျာကလေး၊ ပါရမီရှင်မကလေး စသည် ဖြင့် စဉ်ကာစီကာရွေးချယ်ကြည့်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ‘မေတ္တာရှင်မလေး’ ကို ‘အကောင်းဆုံး အလျော်ဆုံး’ ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဤဝတ္ထုအရေးအသား၏ ရသတို့ကို အသာထားဦး။ ထိုသည်တို့ထက် ပို၍ အံ့ချီးဖွယ်ရာအချက်မှာ စာရေးသူ အယ်လီနာပေါ်တာသည် ‘အနိဋ္ဌာရုံ အရုပ်ဆိုးကို ဣဋ္ဌာရုံအလှအဖြစ် ခံစားတတ်လျှင် ခံစား၍ရ၏။’-ဟူသောစိတ်ဇာ သဘာဝနိယာမ ဂမ္ဘီရအချက်ကို သိပုံဝိဇ္ဇာ၊ စိတ္တဗေဒ၊ ခန္ဓကိစ္စဗေဒ၊ စရဏ ဗေဒ၊ ဒဿနဗေဒ၊ တရားဓမ္မ စသော ကျမ်းသံဂန်သံ ဟန်ကြီးဟိတ်ကြီ စကားကြီးစကားကျယ်များဖြင့် မဟုတ်ဘဲ၊ စနစ်ကလေးရွယ်များပင် နားလည် နိုင်သော နေ့စဉ်သုံးနေ့စဉ်ပြော စကားရိုးရိုးစင်းစင်းများဖြင့် ဖတ်မငြီး ဖတ်မရီ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အသွင်သဏ္ဍာန်ဆောင်စေကာ ရေးသားဖွဲ့သီထားနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း

ဖြစ်သည်။ ရသစာပေအနုပညာ၏ ကြီးမားထက်မြက်လှသော ဣဒ္ဓိတန်ခိုး အစွမ်းပြယုဂ်တစ်ခုပေတည်း။

ပြန်ဆိုသူ ဆရာထင်လင်းကလည်း မူရင်းအဆီအနှစ်ပေါ်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ရာ၌ အောင်မြင်လှပေသည်။

ကျွန်တော်များသည် ဤဝတ္ထုကို ဖတ်မိသည့်အတွက် ဝမ်းသာရသည်။

စာရှုသူများလည်း ကျွန်တော်များနည်းတူ ဝမ်းသာကြရဦးမည်။ ကိုယ် ဝမ်းသာရုံနှင့် အားမရနိုင်ကြသေးဘဲ ဆွေမျိုးသားချင်း ရင်းနှီးတော်စပ်သများ အားလည်း အတင်းဖတ်ခိုင်းကြဦးမည်။ ဒုက္ခရောက်နေကြသော ချစ်ကျွမ်းဝင် သူများအဖို့လည်း လက်ဆောင်ဝယ်ပေးကြဦးမည်။

စာရှုသူအများအပြားကလည်း ဆရာထင်လင်းနှင့် ကျွန်တော်များထံသို့ သူတို့ဝမ်းသာရကြောင်း အားရပါးရ စကားလက်ဆောင်ပါးကြဦးမည်ကို ကြိုတင်သိရှိပြီးနောက် ထပ်ဝမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

အို-ရွာတိုင်းရွာတိုင်းမှာ ပေါ်လီယာနာလို ရွာဆည်းလည်း၊ ရပ်ဆည်း လည်း(များများမဟုတ်) တစ်လုံးစီ-တစ်လုံးစီသာရှိနေရင် တို့ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု လုံးမှာ ငိုသံရှိက်သံ ညည်းသံတွေ ပါးပါးပြီး၊ ရယ်သံမောသံ ကျူးရင့်သံတွေ များများလာလိမ့်မည်တကား။-ဟု တွေးတောမိ၍လည်း နောက်ထပ်တစ်ဖန် ကျွန်တော်များ ဝမ်းသာမိပါသည်။

ဘသန်း(ခမ္ဘိက)

၁၅-၁၁-၇၃

ဘာသာပြန်သူ၏ စကား

ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းတွင် စိတ်အားထက်သန်မှု သိပ်ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ ဘာသာခြားဝတ္ထုများကိုဖတ်ပြီး သဘောကျလျှင် ဘာသာပြန်ဖို့ထက် မိုးရေးဖို့သာ အာရုံဝင်စားလေ့ ရှိပါသည်။ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းတွင် မိမိကိုယ်တိုင် ဖန်တီးမှု များစွာမပါ။ သူများဖန်တီးပြီးသားကို မိမိ ဘာသာစကားဖြင့် ကူးရေး ရခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။-ဟု ယူဆ၍လည်း ဖြစ်သည်။ မိုးရေးလျှင် ဇာတ်လမ်း ကိုသာ ကူးယူပြီး ဇာတ်ကောင်နှင့် အခြားအခြေအနေများကို မိမိဘာသာဖန်တီးခွင့် ရသေးသည်။ ခက်ခဲသော်လည်း လွတ်လပ်သည်။ 'တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ရ မည်။'-ဆိုလျှင် ပိုမိုကျပ်တည်းတော့သည် ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါတော့ မူရင်း ဘာသာခြားဝတ္ထုများသည် သူ့ဟာ နှင့်သူ ကွက်တိဝင်နေသောကြောင့်သာ ကောင်းမွန်ပြီး၊ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းယူ လိုက်လျှင် မူလအရသာ မပါဘဲလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ တကယ်ပင် အဖက်ဖက် ကကောင်းနေသော ဝတ္ထုဆိုလျှင် ဇာတ်လမ်းမျှကိုယူပြီး မိုးရေးရသည်မှာ အားနာ စရာပင် ကောင်းနေတတ်ပေသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးယူလိုက်သည့်အခြေ အနေများက သူမူရင်းလို အကွက်မစေဘဲ ဟိုးလိုးဟောင်းလောင်း ကဲ့ရဲ့စရာတွေနှင့် အပြည့်ဖြစ်နေလျှင် မူရင်းဝတ္ထုကို အားနာရပေလိမ့်မည်။

ပေါ်လီယာနာ ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြန်ဖတ်ပြီး မိုးရေးရန်အခြေအနေတို့ကို ဖန်တီးကြည့်မိပါသည်။ မစ္စတာပေါ်လီဟယ်ရင်တန် အား တက္ကသိုလ်မှ ကထိကဆရာမ အပျိုကြီး၊ သူ့အစ်မဂျင်နီအား ခိုးပြေးသူမှာ တောနယ်ထွက် အလုပ်လုပ်သည့် သူရဲကောင်းကျောင်းဆရာ အမွဲကလေး၊ ဂျွန်ပင်

mgyoe.com

ဒယ်တန်အား ဝတ်လုံတော်ရသူဌေး၊ ဒေါက်တာချစ်လတန်အား လူပျိုကြီးဆရာဝန် - စသည်ဖြင့် လုပ်ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်များနှင့်ပင် ဤဇာတ်လမ်းကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်တော့ ကျွန်တော့်လူများမှာ မူရင်းဇာတ်ကောင်များလို ထောင့်စေ့အောင် မလိုက်နိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘ပေါ့လီယာနာကို မိုးရေးရမှာ အားနာစရာကောင်းလာသည်။’ - ထင်ပါသည်။

အစားကောင်းစားရသောအခါ ခင်မင်သူတို့ကို သတိရတတ်သကဲ့သို့ စာကောင်းဖတ်ရသောအခါ နီးစပ်သူတို့အား သတိရတတ်သော ကိုလတ် (ဆရာကြီးဦးခင်မောင်လတ်)က ကျွန်တော့်အား ဤစာအုပ်ကလေး ဖတ်ကြည့်ရန် ပေးတော့ ကျွန်တော် အမှတ်မထင်ပင် အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အတွင်းဆုံး (ပလင်ဖုံး)တွင် သူ့လက်ရေးဖြင့် ‘ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိသည့်အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာအားရသည်။’ -ဟု အင်္ဂလိပ်ရေးပြီး၊ အောက်က သူ့လက်မှတ် ထိုးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဤစာကြောင်းကလေးနှင့် ဤလက်မှတ်ကပင်လျှင် ‘ဤစာအုပ်သည် ဖတ်ဖူးထိုက်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း’ သက်သေခံလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မဆိုင်းမတွပင် ဖတ်လိုက်မိပါသည်။ ဖတ်မိသည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာရသည်သာ။

နောက် ဤစာအုပ်ကလေးက တစ်ယောက်တစ်ဆင့် လက်ပြောင်းကာ ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။ ကိုလတ်ကမေးတော့ ‘ကျွန်တော် ဖတ်တော့ ပြီးပါပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်ယူသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်မှာတော့ မရှိ။’ -ဟု အားနာနာနှင့်ပင် ပြောလိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ထံမှ စာအုပ်ယူ၍ ဖတ်တတ်သူများထံ လိုက်၍ မေးကြည့်ရသည်။ ကိုလတ်ကတော့ ‘တစ်ယောက်ယောက် ဖတ်နေသည်။’ -ဆိုလျှင် ဘာမျှပြောမည် မဟုတ်။ ‘သူ ဝမ်းသာနေမည်။’ -ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဟိုမေးသည်မေးနှင့် အတော်ကြီးကြာမှ တွေ့သည်။

တွေ့တွေ့ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုလတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက်တော့၊ ကိုလတ်က ‘ဟောဒီစာအုပ်ကလေးကိုများ ဘာသာပြန်နိုင်ကြမယ်ဆိုရင်ဗျာ သိပ်ကို ကျေးဇူးများမှာပဲ။ တကယ့်ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်မှာပဲ။’-ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဤစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်ရင်း ဤစိတ်ကူးမျိုး ဖြစ်ခဲ့ မိသည်။ ကိုယ့် ကိုကိုယ် သိပ် စိတ်မချ၍သာ အသာလျှိုနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ကိုလတ်က ‘ဤစာအုပ်သည် ဘာသာပြန်သင့်သောစာအုပ်မျိုး ဖြစ် သည်။’-ကို ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် သူ့အား ပြန်ပေးထားပြီးဖြစ်သော ဤစာအုပ်ကလေးကို ပြန်တောင်းကာ ‘ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ကြည့်ပါမယ်။’- ဟု ပြောလိုက်တော့ သူကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် ပြန်ပေးထားခဲ့ပါသည်။ ဤသို့လျှင် ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မိသည့်အတွက်လည်း ဝမ်းသာရပါသည်။ ပေါ်လီယာနာ၏ပရိသတ်တို့လည်း ဝမ်းသာကြပါစေ။

ထင်လင်း

၇-၂-၇၃

ပေါ်လီယာနာဝတ္ထု

ယခင် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာ
၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက် ဆောင်းပါးမှ

သမီး သိပ် သိပ်ကို ဝမ်းသာတယ်။ ဘာအတွက်မဆို ဝမ်းသာတယ်။ အခိုက်အတန့် လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာကိုတောင် ဝမ်းသာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ 'ခြေ ၂ ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ရတာဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်။' -ဆိုတာ မလျှောက်နိုင်တဲ့အခါ ကျမှ သိတာအန်တီရဲ့။ နက်ဖြန်ဆိုရင် သမီး ၈ လှမ်းတောင် လျှောက်ရတော့မယ်။

အားလုံးအတွက် အချစ်တွေတစ်ပုံကြီးနှင့်
ပေါ်လီယာနာ

ယင်းသို့လျှင် ပေါ်လီယာနာဝတ္ထု နောက်ဆုံးပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး 'ဟင်းခနဲ' ချလိုက်မိတော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ရတောင့်ရခဲမို့ တစ်မိမိလေး ချွေသောက်နေခဲ့သော ဝိစကီအရက် နောက်ဆုံးခွက်ကို မော့ချလိုက်ခြင်းနှင့် တူပါသတည်း။

ကျွန်တော်သည် ဤပေါ်လီယာနာဝတ္ထု ရကတည်းက တဖြည်းဖြည်းချင်း ချွေဖတ်နေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဒီလိုစာအုပ်ကောင်းက ရတောင့်ရခဲမို့ ပြီးဆုံးသွားမှာကို နှမြောသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ဝိစကီကမှ ၁နှစ် ၁ခါ သံရုံးမိတ်ဆွေများမှစ၍ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ရနိုင်ပါသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ဖို့ 'ဝတ္ထုကောင်း' ဆိုတာက ရှားပါးလှ၏။ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာ ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီး ရှားပါး၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

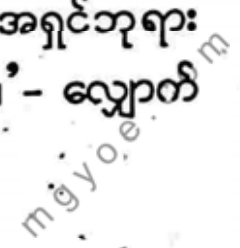
ပေါ်လီယာနာသည် ဟာသဝတ္ထု မဟုတ်။ အချစ်ဝတ္ထု မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ပေါ်လီယာနာကို ဖတ်ရင်း ပေါ်လီယာနာကို ချစ်ပြီး ပျော်နေ၏။ ‘ပေါ်လီယာနာက ချောလို့၊ လှလို့၊ တောင့်လို့ ဖြောင့်လို့။’ -တဲ့လား။ ဟုတ်ပေါင်။ ဒီကောင်မလေးက မျက်နှာမှာ မဲ့ခြောက်တွေနှင့်။ အရွယ်တောင် မရောက်သေး။ အရုပ်ဆိုးမလေးဖြစ်ကြောင်းလည်း စာရေးဆရာက ဖော်ပြထားပါ၏။

သို့နှင့် ဒီကလေးမအား စာဖတ်သူက ချစ်ပြီး သူ့အကြောင်းဖတ်ရတာ -ဝါ-သူနှင့်တွေ့ရတာ ဘာကြောင့် ပျော်ပါသနည်း။ ဒီသူငယ်မလေး၏ စိတ်သဘောထားက လှလွန်းလို့ပါ။

သည်ဝတ္ထုမှာ ပေါ်လီယာနာနှင့်တွေ့လျှင် မပျော်ရွှင်သူ မရှိ။ သူ့ကို မချစ်သူ မရှိ။ ပေါ်လီယာနာက မာနသံမဏိတုံးတွေကိုလည်း အရည်ပျော်ကျသွားစေ၏။ တရား ရစေ၏။

ကျွန်တော်၏ စာဖတ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က-

“ခင်ဗျားပေါ်လီယာနာဝတ္ထုထဲက လူတွေ စိတ်ပျော်အောင်၊ ဝမ်းသာအောင်၊ တရားရအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာနည်းပါပဲဗျ။ ဥပမာဗျာ ဟို ရဟန်းတစ်ပါးအကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်မှာလဲ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီရဟန်း ဆွမ်းခံလာတာ ဒကာမတစ်ယောက်က ‘သူ့ယောက်ျား သေဆုံးကြောင်း’ ကို လျှောက်တယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းက ‘သာဓု-သာဓု’ ခေါ်သတဲ့။ နောက်တစ်ခါ သူ့သားလေး ဆုံးလို့ ‘ကလေးသေကြောင်း’ လျှောက်တော့လည်း သာဓု ခေါ်ပြန်သတဲ့။ ဒါနှင့် ဒကာမစိတ်ထဲမှာက ‘ဘယ့်နှယ်ရဟန်းလဲ။ သူများလင်၊ သား သေတာကိုလည်း သူက သာဓုခေါ်ရတယ်လို့။ ဒင်း ဒုက္ခရောက်တော့ ကော သာဓု ခေါ်နိုင်ဦးမှာလား’ -ဆိုပြီး၊ ရဟန်း ဆွမ်းခံအလာမှာ သပိတ်ကို တုတ်နှင့် ရိုက်ခွဲလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့လည်း ရဟန်းက သာဓုပဲ ခေါ်သတဲ့။ အဲသည်တော့မှ ဒကာမက လျှောက်တယ်။ ‘အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်လင်၊ တပည့်တော်သား သေဆုံးတုန်းကလည်း သာဓုပဲ ခေါ်တယ်။ အရှင်ဘုရား သပိတ်ကွဲတော့လည်း သာဓုပဲ ခေါ်တယ်။ ဘယ်အတွက်ကြောင့်ပါလဲ။’ - လျှောက်

တော့မှ ရဟန်းက ‘အချင်းဒကာမ။ သင်၏ယောက်ျား၊ သင်၏သား သေသော်လည်း သင် ကောင်းမွန်စွာရှိနေသေးသည်ကို ငါ ဝမ်းသာ၍ သာဓု ခေါ်ပါသည်။ ယခု ငါ သပိတ်ကွဲသော်လည်း ငါ ကောင်းမွန်စွာ ရှိနေသေး၍ ဝမ်းမြောက်သဖြင့် သာဓုခေါ်သည်။’ -လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲသည်အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျား။ ခင်ဗျား ပေါ်လီယာနာဝတ္ထုထဲကလည်း အဲဒီနည်းတွေပါပဲ။”

သည်တော့ ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားပြောတာ မှန်လိုက်လေဗျာ။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေသိကြတဲ့ တရားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်စာရေးဆရာများ ဒီတရားကို ပေါ်လွင်အောင်၊ လူတွေလိုက်နာကျင့်သုံးချင်အောင်၊ ဖွဲ့နွဲ့ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ရေးခဲ့ပါသလဲဗျာ။ အခု အမေရိကန် စာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာက ရေးသားခဲ့ပြီး၊ ထင်လင်းက မြန်မာပြန်လို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပရိသတ်တွေ့ရတာ မဟုတ်လားဗျ။ ‘တရား’ဆိုတာက ဘုရားပွင့်ပြီးကတည်းက ရှိနေပြီဗျ။ အဲဒီအရှိကို သိဖို့၊ ကိုယ်သိတဲ့အတိုင်း ကျင့်ဖို့၊ တတ်နိုင်ရင် သူများကိုပါ ပြတတ်ဖို့ လိုတာဗျ။ ပေါ်လီယာနာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျင့်ပြီးတော့ သူများကိုလည်း သူ့လိုပဲ တရားရအောင် ဆောင်ရွက် သွားတာဗျ။ အဲသည်ဝတ္ထုထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတွေ အများကြီး ပါတယ်။”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။”

“ကဲ-အဲဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ။”

“ဖတ်လို့ မပြီးသေးဘူးဗျ။ တစ်ဝက်လောက် ရောက်သေးတယ်။”

“အာ-ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အရည်မလည်သေးဘူး။ ဆက်ဖတ်ဗျာ။ အင်မတန် ဖတ်ထိုက်တဲ့စာအုပ်မို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းတာပါ။ စာပေဝါသနာရှင်တိုင်း ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး နှစ်သက်ကြမယ်ဆိုရင် အလွန် ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ‘လောကကြီးမှာ ဘာမျှ စိတ်ပျက်စရာ မရှိဘူး။’ -လို့ တရားပြတဲ့ ဝတ္ထုဗျ။”

သော်တာဆွေ

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မေတ္တာရှင်မလေး ပေါ်လီယာနာ

စတုတ္ထအကြိမ် ထပ်မံ ပုံနှိပ်ခြင်းအကြောင်း

ပေါ်လီယာနာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာ ပွင့်လန်းခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏အမည်ရင်းကို လည်းကောင်း၊ ကလောင်အမည်ကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာမသိသူများပင် ပေါ်လီယာနာကိုတော့ သိကြသည်။

‘ဦးသိန်းမောင်’ဆိုပါလျှင် “ဪ-ဪ-ဟုတ်ကဲ့။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။”

‘စာရေးဆရာထင်လင်း’ ပါလို့ဆိုလျှင် “ဪ-ဪ-ဟုတ်ကဲ့။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။” ဟု ဝတ္တရားကျေရုံနှုတ်ဆက်သူက များသော်လည်း၊ ‘ပေါ်လီယာနာကို ဘာသာပြန်တဲ့ဆရာ’ဆိုလျှင်တော့ လူတိုင်းလိုလိုပင် ဝမ်းသာ အယ်လဲ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ပေါ်လီယာနာလို စာအုပ်များများ ရေးပေးပါဆရာ။” ဟု ပြောသူလည်း မရှားပါ။

ကျွန်တော် ပေါ်လီယာနာကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် အလွန် ကြိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်၍သာ ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဤမျှ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုလက်ခံ ကြလိမ့်မည်ဟူ၍တော့ မမျှော်လင့်ခဲ့မိပါ။ သို့နှင့် ပထမအကြိမ် ဤစာအုပ်ထွက် ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်မဲ့ပင် နေခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရသူများ များစွာထံမှ ထူးဆန်းသောစာတွေ ရောက်ရောက် လာသောအခါ ကျွန်တော် အမှတ်မဲ့နေ၍ မရတော့။

စာများကို ကျွန်တော် အသေးစိတ် ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုသော်လည်း ရှည်လျားလွန်းနေမည်စိုး၍ မပြတော့ပါ။ သဘောလောက်ကို ‘အကျဉ်းချုံး၍ ပြောရ

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

မည်။’ -ဆိုလျှင် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပေးသည့်အတွက် ကျွန်တော်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ တွေ့ရဆဲ၊ ကြုံရဆဲသောကများ ဤပေါ်လီယာနာကို ဖတ်ရမှ ငြိမ်းအေးခဲ့ရကြောင်း၊ ပေါ်လီယာနာ၌ တွေ့ကြုံရသော လောကဓံမျိုးကို ကြုံတွေ့နေကြရသူများသည် မိမိတို့ ကြုံတွေ့နေရသော လောကဓံအနိမ့်ပိုင်းက ဖြစ်ရပ်များကို ပေါ်လီယာနာက ညွှန်ပြသည့်နည်းဖြင့် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်သောအခါမှသာ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ကြရကြောင်း၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့်လည်း ရင်ထဲတွင် စိမ့်သွားအောင် ခံစားရသောဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်သဖြင့် အချို့စာဖတ်သူများသည် ‘ဤဝတ္ထုကို ၃ခေါက်-၄ခေါက် ပြန်ဖတ်၍ပင် မငြီးငွေ့’ဟု ဆိုကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုဝတ္ထု၌ ဝမ်းသာစရာကို တွေ့ကြရသူများအနက် ဘုန်းတော်ကြီးများပင် ပါဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကမူ ‘သူတို့မြို့က လျှပ်စစ်မီးက ညအချိန် အတော်မှောင်မှလာသဖြင့် နေအလင်းရောင် အားနည်းချိန်တွင် စာဖတ်ခြင်း ရပ်ထားရပြီး၊ ပေါ်လီယာနာစာအုပ်ကို လက်ကမချဘဲ၊ လျှပ်စစ်မီးလာမည့်အချိန်ကို အားမလိုအားမရ စောင့်ခဲ့ရသည်။’ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာမလေးတစ်ယောက်ကမူ ‘သူတို့မိသားစု၌ ကြုံတွေ့နေရသော သောကများသည် ပေါ်လီယာနာဖတ်ပြီးမှ ငြိမ်းအေးသွားပါသည်။’ -ဟု စာဖြင့် လှမ်းရေးသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကမူ ‘သူ့မှာ ခြေတစ်ဖက်ကျိုး၍ အိပ်ရာထဲ၌ နေရစဉ်က စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ကျလျက်ရှိရာ သူ၏အစ်ကိုတစ်ယောက်က ပေါ်လီယာနာစာအုပ် ယူလာပေးသဖြင့် မဖတ်ချင်ဖတ်ချင် စဖတ်ရင်း စွဲသွားရာ၊ စာအုပ်ဆုံးသွားသောအခါ သူ့မှာ စိတ်ဓာတ်များတက်ကြွလာပြီး၊ နောက်ဆုံး ယခု ကျိုးသောခြေတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရမည်ဆိုဦးတော့ သူ့မှာ စိတ်ဓာတ် ကျစရာ မလိုတော့ကြောင်း’ ကျေးဇူးတင်စာ လှမ်း၍ရေးလိုက်ပါသည်။

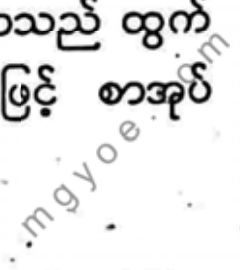
ဤသို့ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားမှ ရဟန်းရှင်လူ အမျိုးမျိုးထံမှ ဝမ်းသာစရာ၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာဖွယ်ရာ စာတိုစာရှည်များ ရလျက်ရှိစဉ်မှာပင် ဆောင်းပါးရှင် တစ်ဦးက မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ‘အဆိပ်ရည်လျှမ်းသော ပေါ်လီယာနာ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ‘ပေါ်လီယာနာသည် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ ဘူဇာအတွေးအခေါ်၊ စိတ်ညံ့စိတ်ဖျင်းများကို ရုပ်လုံးဖော်ထားသော ဤဝတ္ထုမျိုးကိုမှ ထင်လင်းလို စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်က ကောက်၍ ဘာသာပြန်လိုက်ခြင်းကို သူ အံ့ဩ ရကြောင်း’ ရေးသားလိုက်သည်။ သို့သော် တော်ပါသေးသည်။ ထင်လင်းကိုမူ ‘စာအုပ် အရွေးမှားကြောင်း’ သာ အပြစ်တင်သည်။ သူ အများဆုံးအပြစ်တင် သည်မှာ မူရင်းစာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာကိုသာ ဖြစ်သည်။

လောက၌ လူတစ်ယောက်၏ အမဲသားငါးသည် အခြားလူတစ်ယောက် အဖို့ အဆိပ် ဖြစ်တတ်သည်။ One man's meat is another man's poison ဆိုသည့် သိုးဆောင်းစကားပုံ အလွန်မှန်ကန်ကြောင်း နားလည်ရပါသည်။ ပေါ်လီ ယာနာအတွေးအခေါ်ကို မကြိုက်သူတွေလည်း ရှိပါသည်။

ထိုဆောင်းပါး ထွက်သောအခါ ကျွန်တော့်အား လူကိုယ်တိုင်ရော၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့်ပါ ‘ဤဆောင်းပါးကို ပြန်လည်ချေပရေးသားရန်’ တိုက်တွန်း ကြသည်။ သို့သော် မရေးဖြစ်ခဲ့။ အကြောင်းမှာ ရေးရန် မလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ‘လူအများက ဤမျှ နှစ်သက်လက်ခံထားကြပြီးတော့မှ တစ်ယောက် တလေ တစ်ဦးတလေ မကြိုက်တာတော့ ရှိရမှာပဲ။’ -ဟု လက်ခံထားပြီး၊ ‘ဤပေါ်လီယာနာကို မကြိုက်သူပါမှ ပရိသတ်စုံမည်။’ -ဟု ခံယူသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါးရှင် အလိုအရလည်း သူ့ဘက်ကကြည့်သော် အမှန်တရားကို တင်ပြထားခြင်းဖြစ်၍၊ ‘အလကားသက်သက် တိုက်ခိုက်ခြင်း’ -ဟူ၍တော့ မဆိုနိုင်ပါ။

ဤသို့လျှင် လူပြောသူပြော များလာခဲ့သော ပေါ်လီယာနာသည် ထွက် လာစက အရောင်ခပ်ထိုင်းထိုင်းစာအုပ်များတွင် စာရင်းဝင်နေသဖြင့် စာအုပ်

သည်များက အင်တင်တင်ရှိခဲ့ရာမှ ဆရာသော်တာဆွေက ဤစာအုပ်၏ ကောင်းသတင်းကို လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးလိုက်သဖြင့် အရောင်းသွက်လာသည်။

ကျွန်တော့်တူမတစ်ယောက်သည် ပညာရေးဘွဲ့ရပြီး နယ်သို့ အထက်တန်းပြဆရာမ အလုပ်ဖြင့် သွားရသည်။ သူသည် မိဘဆွေမျိုးများနှင့် တစ်ခါမျှ မခွဲဖူး၍ အိမ်က အထွက်ခက်ပြီး မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်နေ၍၊ ကျွန်တော့်ထံလာကန်တော့စဉ် ‘နယ်သို့သွားရန် ဝမ်းမနည်းသင့်ရုံမက ဝမ်းပင် သာသင့်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် အထက်တန်းပြဆရာမလောက်ဆိုလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်း၌ ကျောင်းသူ သာသာမျှသာ ရှိကြောင်း၊ နယ်တွင် အများအားဖြင့် မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးစာရင်း ဝင်ကြောင်း’ အားတက်ဖွယ် ဆုံးမစကားပြောကာ ပေါ်လီယာနာ စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ သူ မပြောင်းရွှေ့မီ ရက်ပိုင်းများတွင် ထိုစာအုပ်ကို လက်က မချ။ သွားလေရာ သူ့ခြင်းထဲ ထည့်ယူသွားသည် ဆိုသည်။ နောက် ဘူတာကိုတော့ ကျွန်တော် လိုက်မပို့တော့ဘဲ လိုက်ပို့သူများကိုသာ သတင်း မေးရသည်။

“အံမယ်-ဦးလေးရဲ့တူမ သတ္တိကောင်းလာလိုက်တာ ရထားပေါ်တက်တော့ ပြုံးလို့ရွှင်လို့။ ဦးလေးပေးလိုက်တဲ့ ပေါ်လီယာနာစာအုပ်ကလေးကလည်း သူ့ခြင်းထဲမှာ အပေါ်ကတင်လို့။” -ဟု သတင်းပေးကြပါသည်။

သူတို့ကတော့ ‘ရယ်စရာပြောသလား မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပေါ်လီယာနာ၏ကျေးဇူးကို အလေးအနက်တွေးနေမိပါသည်။’

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အလွန်ခေါင်သော အနောက်ဘက်ပြည်နယ် တစ်ခုမှ မိဘ ၂ ပါးစလုံးသေပြီး၊ အရှေ့ဘက်ပြည်နယ်တစ်ခုရှိ သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အဒေါ်ထံသို့ လူကြုံဖြင့် အားငယ်စွာ ဘုမသိဘမသိ လိုက်လာခဲ့ရရှာသော ၁၁ နှစ်သမီးကလေး ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ကို အားသစ်အင်သစ် လောင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိဟန်တူပါသည်။

စကားစပ်မိ၍ ပေါ်လီယာနာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြလျှင် ‘ပေါ်လီယာနာ ဟာ-အရုံးသမားဝါဒကို ဖြန့်ဖြူးတဲ့ ဝတ္ထုပဲ။’-ဟု အချို့ကဆိုလျှင်၊ အချို့က ‘ဟာ-ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ပေါ်လီယာနာဟာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမဆို အကောင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်တတ်တဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒကိုသာ ဖြန့်ဖြူးပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုရဲ့ အဓိကဇာတ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ‘ပေါ်လီယာနာ’ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရော၊ ဒီဝတ္ထုကို ဖန်တီးတဲ့ အယ်လီနာပေါ်တာ ရောဟာ ဘယ်တော့မျှ အရုံးမပေးတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ။ စိတ်ပျက်အားငယ်နေတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးကိုလည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ လာအောင် လုပ်ပေးတယ်။ လူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို စိတ်နာပြီး ဘာကိုမျှ အကောင်းမမြင်တော့တဲ့ ပင်ဒါယလ်တန်လို လူမျိုးကိုလည်း မေတ္တာကရုဏာ အပြည့်နှင့် လူ့လောကထဲကို ပြန်ဝင်လာအောင် လုပ်ပေးတယ်။ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးမှာ စိတ်အားငယ်နေကြသူများစွာကိုလည်း မနုဿိကာရနှင့် အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတတ်အောင်၊ လူလူချင်း ချစ်တတ်ခင်တတ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဒါတွေဟာ အရုံးသမားဝါဒကို ဖြန့်ဖြူးတာလား။’-ဟု ငြင်းဆိုချေပကြသည်။

ပေါ်လီယာနာ ရောက်လေရာတွင် ဤကဲ့သို့ အငြင်းအခုံများ ရှိတတ်သည် ဆိုပါသည်။ သို့သော် အများစုက ပေါ်လီယာနာကို ‘အကောင်းမြင်မလေးဝတ္ထု’ ဟူ၍ ယုံကြည်လက်ခံကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ဘာသာပြန်ဆိုချင်စိတ် ဖြစ် ပေါ်မိသည်မှာ နေရာတကာ၌ထင်ရှားသော မေတ္တာဝါဒကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မေတ္တာတရားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဏုမြူလက်နက်ထက် အင်အားကြီးမား အစွမ်းထက်သောလက်နက် ဖြစ်သည်ကို ယုံကြည်လက်ခံထားသူတိုင်းအဖို့ ဤ စာအုပ်၌ ဟောကြားညွှန်ပြထားသော မေတ္တာဝါဒကိုလည်း မြင်နိုင်ကြပါသည်။ မေတ္တာတရားကို အယုတ်, အလတ်, အမြတ် မရွေး ထားတတ်သော ပေါ်လီ ယာနာ၏စိတ်ထားမျိုးသည် လူတိုင်းအဖို့ (မေတ္တာရှင်တိုင်းအဖို့) စံထားလောက် သည် ထင်ပါသည်။ မူရင်းစာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာကလည်း ဤ

စေတနာဖြင့်ပင် - ဤ 'စံ' များကို ပေါ်လီယာနာ၌ တင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။-ဟု ဆိုရပါမည်။

ပေါ်လီယာနာကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ဘာသာပြန်သူ၏ စကား (အမှာ)တွင် 'ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်မိသည့်အတွက် ဝမ်းသာပါသည်။' ဟု သာမန်ရေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပေါ်လီယာနာကို ဤမျှ ကျယ်ပြန့်စွာ လက်ခံကြလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။ ယခုမူ စတုတ္ထအကြိမ် ရိုက်ရသည်အထိ တောင်းဆိုကြဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်တွင် ဆန်ဖိုးဆီဖိုး ကလေးများ ရရနေ၍ ဝမ်းသာရသည်ထက်၊ မွန်မြတ်သော မေတ္တာဝါဒ ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်လာသည်ကို ဝမ်းသာရသည်က အဆ အရာ၊ အထောင်မက ထုထည်ကြီးမားလှသည်။-ဟု ဆိုရပါမည်။

ပေါ်လီယာနာကို ကမ္ဘာက ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံကြိုဆိုကြသူတွေ များလှသဖြင့် မူရင်းစာရေးဆရာမ အယ်လီနာပေါ်တာသည် ပေါ်လီယာနာဝတ္ထု များကို အစဉ်အတိုင်း ၁-ပေါ်လီယာနာ၊ ၂-ပေါ်လီယာနာကြီးပြင်းလာခြင်း၊ ၃-မစ္စာဘီလီ၊ ၄-မစ္စာဘီလီ၏အဆုံးအဖြတ်၊ ၅-မစ္စာဘီလီအိမ်ထောင်ပြုခြင်း-ဟူ၍ ၅ အုပ် ဆက်တိုက်ရေးရသည်။ ထိုမှ နောက်တွင်

ဟယ်ရီယက်လူးမစ်စမစ်က ၆-ပေါ်လီယာနာ၏ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ၇-ပေါ်လီယာနာ၏ အနောက်ဘက်စွန့်စားခန်းတို့ကို လည်းကောင်း၊

အယ်လီဇဗက်ဗော်တွန်က ၈-ပေါ်လီယာနာ၏ပျော်ရွှင်မှုလမ်းညွှန်၊ ၉-ပေါ်လီယာနာနှင့် လျှို့ဝှက်သောတာဝန်တို့ကို လည်းကောင်း၊

ဗာဂျင်နီယာမေ့မော့ဖစ်က ၁၀-ထူးဆန်းသော ချိုင့်ဝှမ်းဒေသမှ ပေါ်လီယာနာ၊ ၁၁-ပေါ်လီယာနာ ကြယ် ၆ ပွင့်ခြံသို့ ရောက်ရှိခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊

မာဂရက်ချမ်းမားက ၁၂-ပေါ်လီယာနာ၏ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား-ဟူသောဝတ္ထုကို လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့ကြရာ၊ စာအုပ်တိုင်းလိုလိုပင် လူကြိုက်များသည်ချည်းဟု သိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဤသို့လျှင် မေတ္တာဝါဒကို ယောနိသော
 မနဿိကာရဖြင့် ယှဉ်၍ အသုံးပြုတတ်သူ များပြားထွန်းကားလာသောအခါ
 ပေါ်လီယာနာကဲ့သို့သော မေတ္တာရှင်များ ပေါ်ပေါက်လာပြီး၊ ပေါ်လီယာနာလို
 စာအုပ်တွေ တန်းစီ၍ ထွက်လာလိမ့်မည်။-ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါကြောင်း။

သတ္တဝါအပေါင်း ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဝမ်းသာနိုင်ကြပါစေ။

ထင်လင်:

မေတ္တာရှင်မလေး:

ပေါ်လီယာနာ

POLLYANNA

ELEANOR H. PORTER

ဒေါ်ပေါ်လီ

အပျိုကြီး ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်လာလေသည်။ သူသည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ လှုပ်ရှားလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သူသည် အမူအရာသိမ်မွေ့မှုတွင် ဂုဏ်ယူတတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယနေ့တော့ သူ တကယ်ပင် ခပ်သုတ်သုတ်ဖြစ်လာသည်။

မီးဖိုထဲရှိ ပန်းကန်ဆေးခွက်၌ ပန်းကန်များဆေးကြောနေသော နန်စီ သည် တအံ့တဩ မော့၍ကြည့်မိ၏။ နန်စီသည် ဒေါ်ပေါ်လီ၏မီးဖိုထဲတွင် အလုပ်လုပ်သည်မှာ ၂ လမျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူ့သခင်မမှာ ဘယ် တော့မှ ရေးကြီးသုတ်ပျာမလုပ်တတ်။ -ဆိုသည်ကိုတော့ သိနေပြီ။

“ဟဲ့-နန်စီ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

နန်စီက ရွှင်ပျစွာထူးလိုက်သော်လည်း သူ့လက်ထဲတွင်ကား သုတ်လက်စ ရေတကောင်းကို ဆက်၍ ပွတ်တိုက်လျက်ပင် ရှိ၏။

“ဟဲ့-နန်စီ”

ဒေါ်ပေါ်လီ၏အသံမှာ တင်းမာလာသည်။

“ငါ နင့်ကို စကားပြောနေတဲ့အခါ အလုပ်ကိုချထားပြီး ကောင်းကောင်း နားထောင်စမ်း။”

နန်စီမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။ ရေတကောင်းကို အဝတ် ဝတ်လျက်ပင် ချက်ချင်း ချထားလိုက်သဖြင့် စောင်းပြီး မှောက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သူ့အမူအရာကတော့ မထူးခြား။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ နားထောင်ပါ့မယ် မမ”

နန်စီက စောင်းသွားသောရေတကောင်းကို လှမ်းတည့်လိုက်ရင်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသည်။

“မနက်က မမက ‘ဆေးစရာကြောစရာရှိတာတွေ မြန်မြန်ဆေးလို့ ပြောထားလို့ ကျွန်မ အလုပ် ဆက်လုပ်နေမိလို့ပါ။’”

သူ့မမက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါ။ ငါက နင့်ကို ထုချေလွှာတောင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂရုစိုက်နားထောင်ဖို့ ပြောတာ။”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

နန်စီသည် မသိမသာ သက်ပြင်းချမိ၏။ ‘ဤအမျိုးသမီးကြီးကို ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမည်နည်း။’ -ဟု တွေးတော၍လည်း နေမိသည်။

နန်စီသည် ယခင်က တစ်ခါမျှ သူ့အိမ်အပြင်သို့ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ဖူးသူ မဟုတ်။ သို့သော် သူ့အမေက မမာခိုက် အဖေက ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားတော့ နန်စီအောက် အငယ်လေး ၃ ယောက်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်၍ ကျန်ရစ်လေရာ၊ သူတို့ကို ကျွေးမွေးပြုစုဖို့ နန်စီက အလုပ်ထွက်လုပ်ရသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးတွင် မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရမည်ဆိုတော့ သူ အတော်သဘောကျမိ၏။

နန်စီသည် ၆ မိုင်မျှဝေးသော ချောင်ကြားအရပ်မှ လာသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်အကြောင်း သိပ်မသိခဲ့။ ‘ဤမြို့တွင် အချမ်းသာဆုံး တစ်ဦး’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီး၏ သခင်မ’ဟူ၍လည်းကောင်း ဤမျှသာ သိခဲ့၏။ ဤ အိမ်သို့ရောက်ပြီး ၂ လကြာတော့ ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ခက်ထန်သော၊ မျက်နှာထားတင်းသော၊ ကြမ်းပြင် ဓား၊ ခက်ရင်းလွတ်ကျလျှင် ဖြစ်စေ၊ တံခါး ဒိုင်းခနဲပိတ်လျှင် ဖြစ်စေ မျက်မှောင်ကြုတ်တတ်သော၊ ဓားမကျ၊ တံခါး မမြည်သောအခါတွင်လည်း ပြုံးဖို့ သတိမရသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ -ဟု သိလာသည်။

“နန်စီ။ နင် မနက်ပိုင်းအလုပ်တွေပြီးရင် အထပ်ခိုးလှေကားထိပ်က အခန်းကလေးကိုရှင်း။ ကုတင်ကလေးခင်းပြီး အိပ်ရာ ပြင်ထားလိုက်။ အခန်းကို လှဲကျင်းပြီး ဖြစ်အောင်လုပ်ထားလိုက်။ အထဲက သေတ္တာတွေကို အပြင်ထုတ်။ ပြီးတော့ ပြောတာ နားလည်လား။” -ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ အထဲကထုတ်တဲ့ သေတ္တာတွေကိုကော ဘယ်မှာထားရမလဲ မမ။”

“ရှေ့ဘက်က အထပ်ခိုးထဲကို ပို့။”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ခဏမျှစဉ်းစားနေပြီး

“အင်း-အခုပဲ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ် နန်စီ။ ငါ့တူမ ‘ပေါ်လီယာနာ ဝှစ်တီးယား’ ဆိုတာ ငါနှင့် လာနေလိမ့်မယ်။” -ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မိန်းကလေး ဒီကိုလာမယ်။ ဟုတ်လား မမ။ ဟာ-နေရာကျ လိုက်တာ။”

နန်စီသည် တောင်ကြားရှိ သူ့အိမ်တွင် သူ့ညီများနှင့် ပျော်ခဲ့ရသည်ကို တွေးမိ၍ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာ နေရာကျတာလဲ။ ငါကတော့ အဲသလို မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း အောက်မေ့ရမှာပေါ့။ ငါတို့က လူကောင်း တွေကိုး။ ကိုယ့်ဝတ္တရား ကိုယ် သိရတာပေါ့။” -ဟု တင်းမာစွာဆိုလိုက်သည်။

နန်စီမျက်နှာ နီမြန်းရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမ။ ကျွန်မက ကလေးမကလေး တစ်ယောက်ဆိုတော့ မမအဖို့ ပျော်စရာကောင်းမလားလို့ တွေးမိလို့ပါ။” -ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဆိုလိုက်ရ၏။

“တော်စမ်းပါအေ။ ညည်းစေတနာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ငါ့မှာတော့ လောလောဆယ် လိုမယ်မထင်ပါဘူး။”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့မမရဲ့။ ဒါပေမယ့် မမ ဒီကလေးကို ချစ်မှာပါ။ ကိုယ့်အစ်မအရင်းက မွေးတာပဲဟာ။”

နန်စီက ရောက်လာမည့်ကလေးအတွက် နေရာသစ်တွင် အဝင်မခက် အောင် လမ်းခင်းပေးထားသင့်သည်ဟု ဝိုးတဝါးထင်မိသောကြောင့် အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ပေါ်လီက တင်းမာစွာ မျက်နှာကိုမော့လိုက်ပြီး-

“တကယ်တော့ နန်စီ။ ငါ့အစ်မပေမယ့် သူ့ဘာသာသူ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း အိမ်ထောင်ပြုပြီး အလိုလိုနေရင်း လူများလိုရှုပ်ရတဲ့ လောကကြီးထဲ ကလေး တစ်ယောက် အားတိုင်းမွေးပေးထားခဲ့တာနှင့် ငါက ဘာဖြစ်လို့ လိုလိုချင်ချင် ရှိရမှာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ။ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ အချိန်တန်တော့ ငါ သိရမှာ ပဲပေါ့။ အခန်းရှင်းရင် ထောင့်ကြားတွေလည်း မကျန်အောင်သုတ်နော် နန်စီ။”

-ဟု ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းပြောကာ သူ့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

နန်စီလည်း “ဟုတ်ကဲ့မမ” ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး၊ ရေခြောက် သွား၍ ပြန်ဆေးရတော့မည်ဖြစ်သော ရေတကောင်းကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်ပေါ်လီသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ် ရက်ခန့်က ရောက်လာသော အနောက်ဘက် အဝေးဒေသ မြို့ကလေးမှ သူ မမျှော်လင့်ဘဲ စိတ်ညစ်ရသောစာကို ထုတ်ယူကာ တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်လေသည်။ စာမှာ ‘ဗားမွန် ဗဲလဒင်စဗီးလ် ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်’ ဟု လိပ်စာတပ်လျက် အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

အစ်ကြီးခင်ဗျား-

လွန်ခဲ့သည့် သီတင်း ၂ ပတ်က သင်းအုပ်ဆရာကြီး ဂျွန်ဂွမ်တီးယား သည် ၁၁ နှစ်အရွယ် သမီးငယ်တစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ကာ ဘဝ တစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အကြောင်းကြားအပ် ပါသည်။ သူ့မှာ အစ်မကြီး သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤနေရာဝယ် ဘုရား ကျောင်းမှ သင်းအုပ်ဆရာ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လခရိက္ခာနည်းပါးရှာ သည်ဖြစ်၍ စာအုပ်အနည်းငယ်မှတစ်ပါး ဘာပစ္စည်းမျှ မကျန်ရစ်ပါ။

သင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ‘အစ်မကြီး၏ အစ်မအရင်း၏ခင်ပွန်း ဖြစ်သည်။’-ဟု သိရပါသည်။ သို့သော် ညီအစ်မများ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမကြည် သာကြကြောင်းကိုလည်း သူ ပြောပြ၍ သိရပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အစ်မကြီး၏ အစ်မအရင်း၏မျက်နှာကိုထောက်၍ ကလေးကို အစ်မကြီးကယူကာ အရှေ့ဘက်ရှိ ဆွေစုမျိုးစုတွင် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးချင်လိမ့်မည်။-ဟု သူက ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာကို ရေးရပါသည်။

အစ်မကြီး ဤစာကို ရသည့်အချိန်လောက်တွင် ကလေးမသည် အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ အစ်မကြီးက မွေးနိုင်မည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းလာရန် အမြန် စာရေး ပြန်ကြားစေလိုပါသည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင် မကြာမီ အရှေ့ဘက်သို့သွားမည့် ဇနီးမောင်နှံ အဖော်ရှိနေပါ၍ သူတို့နှင့်အတူ ကလေးမကို ဘော်စတွန်အထိ ထည့်ရပါမည်။ ဘော်စတွန်မှတစ်ဆင့် သူတို့ကပင် ဗဲလဒင်းစပီးလ်သို့သွားသော ရထားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်နေ့တွင် ရထားနှင့် ကလေးမ ရောက်လာမည်ကိုလည်း အကြောင်းကြားပါမည်။

ကောင်းသောစကား မကြာမီ ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်
လေးစားစွာဖြင့် ကျွန်တော်
ဂျယ်ရမီယာဂိုက်

ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စာကို ပြန်ခေါက်ကာ စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

မနေ့ကပင် စာပြန်လိုက်ပြီ။ ‘ကလေးကို လက်ခံပါမည်။’-ဟု ပြန်ရေးလိုက်သည်။ လုပ်ရမည့်အလုပ်က သိပ်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ဖွယ် မဟုတ်။ သို့သော် သူ့ဝတ္တရားကိုတော့ သူ ‘ကျေပွန်အောင် လုပ်ရတော့မည်။’-ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။

သူသည် စာကို ကိုင်လျက် ထိုင်ရင်းမှ ဤကလေး၏အမေ သူ့အစ်မ ဂျင်နီ၏ ရုပ်သွင်ကို လည်းကောင်း၊ အသက် ၂၀ အရွယ် ဂျင်နီ အိမ်ကလူများ အမျိုးမျိုး ဆုံးမတားဆီးသည့်ကြားထဲက သင်းအုပ်ဆရာကလေးနှင့် လက်ထပ် သွားသည့်အချိန်ဆီသို့ လည်းကောင်း မှန်းဆ၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကိုကြိုက် သော ပစ္စည်းရှင်လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ကလူများက သဘောတူပါလျက် ဂျင်နီက မကြိုက်။ ပစ္စည်းရှင်လူက အသက်လည်း ငယ်သေးသည်။ ပိုက်ဆံ လည်း ချမ်းသာသည်။

ဂျင်နီယူလိုက်သော သင်းအုပ်ဆရာကလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ မြင့်မြတ် သောစိတ်ထား၊ စိတ်အားထက်သန်မှုနှင့် မေတ္တာတရားအပြည့်ရှိသော နှလုံးသား တို့သာ ရှိသည်။ ဂျင်နီက ဒါတွေကို ဥစ္စာပစ္စည်းထက် ပိုပြီးမက်မောကာ သူနှင့်လက်ထပ်၍ ပြည်တွင်းသာသနာပြု သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ ဇနီးအဖြစ် တောင်ပိုင်းသို့ ပါသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် သေခန်းရှင်ခန်း ပြတ်ကြတော့၏။ ထိုစဉ်က ဒေါ်ပေါ်လီမှာ ညီမအငယ်ငှ်း ၁၅ နှစ်သမီးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာမှတ်မိနေသည်။ ဆွေမျိုးစုကလည်း သူတို့မျက်နှာ အိုးမည်းသုတ်သွားသော သင်းအုပ်ဆရာတော် ကလေးအား အဆက်အဆံမပြုကြတော့။ ဂျင်နီကတော့ အတန်ကြာအောင် စာရေးနေသေးသည်။ နောက်ဆုံးမွေးသည့် သမီးကလေးကိုပင် သူ့ညီမ ၂ ယောက် ဖြစ်သော ပေါ်လီနှင့် အန်နာတို့၏ အမည်ကို ယူ၍ ‘ပေါ်လီယာနာ’ဟု အမည် မှည့်ထားကြောင်း၊ အခြားကလေးများအားလုံး သေဆုံးသွားကြောင်း စာရေးသေး သည်။ ဤစာသည် ဂျင်နီထံမှ နောက်ဆုံးစာ ဖြစ်၏။ အနောက်ဘက်မြို့ကလေး တစ်မြို့မှ ဂျင်နီ၏ခင်ပွန်းကိုယ်တိုင် ‘ဂျင်နီ ဆုံးပြီ’ဟု အကြောင်းကြားသည့် ကြေကွဲဖွယ် ၁ ကြောင်း-၂ ကြောင်းမျှသော စာတစ်စောင် ရောက်လာလေသည်။

ဤအတောအတွင်း တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးတွင် နေရစ်သူတို့ အဖို့ လည်း အချိန်သည် တရွေရွေကုန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် အိမ်ကြီးပေါ်မှ

၂၅ နှစ်ကာလအတွင်း သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အပြောင်းအလဲများကို တွေးတော နေမိလေသည်။

သူ ယခု အသက် ၄၀ ရှိပြီ။ ဤလောကကြီးထဲတွင် သူတစ်ယောက် တည်းသာ ရှိတော့သည်။ အဖေတို့၊ အမေတို့အားလုံး သေဆုံးကြပြီ။ သူသည် ဤအိမ်ကြီးနှင့်တကွ သူတို့အဖေထားခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရွှေငွေရတနာများစွာ တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော အရှင်သခင်မ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာ ခဲ့ပြီ။ သူ၏ အင်္ကျီဘဝကို ကရုဏာသက်ကြသူများက အတူနေမည့် အဖော် သဟဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရှာဖွေ တိုက်တွန်းကြသည်။ သို့သော် ဒေါ်ပေါ်လီက သူတို့၏ အကြံဉာဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကရုဏာကိုလည်းကောင်း လက်ခံလိုဟန် မပြခဲ့ချေ။ သူသည် အားမငယ်တတ်ပါ။ သူတစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်။ -ဟု ဆိုသည်။ သူသည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ပိုမို အလို ရှိသည်။ -ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတော့မူ -

ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နှုတ်ခမ်းကို စေ့နေအောင်ပိတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထခဲ့သည်။ သူသည် အမျိုးကောင်းသမီးဖြစ်သည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက် သည်။ သူ့ဝတ္တရားကို သူသိတတ်သူ ဖြစ်ရုံမက၊ ဆောင်ရွက်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ခိုင်သူ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျေနပ်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့အဖို့ 'ပေါ်လီယာနာ' ဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ အူကြောင်ကြောင် နာမည်ပါတကား။

J

အဘိုးကြီးတွမ်နှင့် နန်စီ

အထပ်ခိုး အခန်းကလေးထဲတွင်ကား နန်စီသည် အားသွန်ခွန်စိုက် တံမြက် လှည်းခြင်း၊ ထောင့်ကွေးကြားများကို အထူးဂရုစိုက် ကြမ်းတိုက်ခြင်းတို့ကို ပြုလျက် ရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြုလုပ်နေခြင်းမှာ အမှိုက်များ၊ ဖုန်များ ဖြောင်စေဖို့ထက် သူ့စိတ်ထဲက မကျေနပ်သမျှကို ကျေအောင် အားစိုက်၍ထုတ် ပစ်သည့်သဘော ပြုလုပ်နေတန်၏။ နန်စီသည် သူ့သခင်မကို ကြောက်ရွံ့ရိသေ ရသော်လည်း ခန္တီပါရမီပြည့်ဝသော သူတော်စင်တော့ မဟုတ်ချေ။

ဖုန်သုတ်သည့် တုတ်တံဖြင့် အခန်းထောင့်ကြိုထောင့်ကြားထဲသို့ အားရှိ အားကုန် ဆောင့်၍ဆောင့်၍ထိုးရင်းက စည်းချက်ကျအောင် “ငါ့လေ တကယ့် သူခေါင်းထဲက စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်တွေကို ဟောသလို ဟောသလို ဆောင့်ဆောင့် ပြီး ထိုးသုတ်လိုက်စမ်းချင်တယ်။” -ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးဖို့ လိုနေတာတွေ အများကြီးပဲ။ တကယ် တကယ်။ တကယ်တော့ သည်အိမ်ကြီး သည်လောက်ကျယ်တာ ဘယ်နေရာ ထားထားပါ။ တကယ်ဒီလိုချောင်က အခန်းမျိုးမှတဲ့။ နွေဆိုလည်း လှောင်အိုက်။ ဆောင်းဆိုလည်း မီးလှုံစရာမရှိတာမရှိ။ သည်ကလေးမကို ထိုးထည့် ထားမတဲ့။ ‘ဘယ်သူမျှ မလိုချင်တဲ့ကလေး’တဲ့။ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ တကယ် တော်-ဘယ်သူမျှ မလိုချင်တာက ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် တကယ်။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး။”

ထို့နောက် အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ ပြောင်ရှင်းသွားသော အခန်းငယ်ကလေးကို မနှစ်မြို့စွာ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“အင်း-ငါ့အလုပ်တော့ ပြီးပြီပေါ့။ ဖုန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ တခြားဟာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး။ ကလေးရယ် ဖြစ်ရလေတယ်။ အိမ်ကိုလွမ်းပြီး ပျင်းနေရှာတဲ့ကလေးမျိုး ထားဖို့တော့ တယ်ကောင်းတဲ့အခန်း။ ဟင်း”-ဟု ညည်းဆူကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး၊ တံခါးကို တွန်းပိတ်လိုက်တော့ ဒိုင်းခနဲမြည်သွားသည်နှင့် ရုတ်တရက်လန့်ကာ “ဟယ်” ဆိုကာ သူ့နှုတ်ခမ်း သူ ကိုက်မိ၏။ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားကာ “အေးလေ-ကြားလည်း ကြားပေါ့။ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူကြားတော့ ကြားမှာပဲ။ တကယ် တကယ်။”-ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေက နန်စီသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော အဘိုးကြီး တွမ်နှင့် စကားပြောရန် အချိန်အနည်းငယ် ရလေသည်။ တွမ် ဤအိမ်ကြီးတွင် ဥယျာဉ်မှူးလုပ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းမရေတွက်နိုင်အောင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

နန်စီသည် သူ့အား ‘တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေလေမည်လား။’-ဟု ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မစ္စတာတွမ်။ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ပေါ်လီနှင့်အတူနေဖို့ ကလေးမတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပြီလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဘာတဲ့”

အဘိုးကြီးသည် ကုန်း၍အလုပ်လုပ်နေရာမှ ခက်ခဲစွာ ခါးကိုဆန့်လိုက်ရင်း မေး၏။

“ကလေးမလေးတစ်ယောက်လေ။ ဒေါ်ပေါ်လီနှင့်နေဖို့”

“မနောက်စမ်းပါနှင့်ဟာ။ နက်ဖြန် နေ အရှေ့ဘက်မှာ ဝင်လိမ့်မယ်လို့ လည်း ပြောပါဦးလား။”-ဟု မယုံနိုင်သူတွမ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဟုတ်တယ်ရှင်။ ကျွန်မကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြောတာရှင်။ သူ့တူမတဲ့။ ၁၁ နှစ် ရှိပြီတဲ့။”-ဟု နန်စီက ထပ်ပြောသည်။

တွမ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလားဟယ်။ နေပါဦး။”

သူသည် စဉ်းစားရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသလို...

“နေပါဦး။ မဂျင်နီရဲ့သမီးလား။ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ အေးလေ...

ဒါပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ တခြားဟာတွေက အိမ်ထောင်မျှ မရှိကြတာပဲ။ အေးဟဲ့။

နန်စီရဲ့။ အဲဒါ မဂျင်နီရဲ့သမီးကလေးပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် တို့ အိုကြီးအိုမ ဒါမျိုး မြင်ရရင်တော့လားကွယ်။” -ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“မဂျင်နီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မစ္စတာတွမ်။”

“မဂျင်နီဆိုတာ ကောင်းကင်က တိုက်ရိုက်ဆင်းလာတဲ့ သူတော်ကောင်း မလေးပေါ့ကွယ်။” -ဟု အားရပါးရပြောသည်။ ပြီးမှ

“ဒီအိမ်က ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကတော်တို့ရဲ့ သမီးအကြီးဆုံးပေါ့။ အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီ။ အငယ်ဆုံးကလွဲလို့ သူ့ကလေးတွေအားလုံး သေကုန်ကြတယ်လို့ ကြားတယ်။ အခု လာမယ်ဆိုတာ အဲဒီအငယ်ဆုံးကလေး နေမှာပဲ။” ဟု ဆက်လက်ပြောသည်။

“၁၁ နှစ်ရှိပြီတဲ့ရှင်။”

“အေး-ဟုတ်မယ်။”

တွမ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြောသည်။

“အဲဒါ အဲဒီကလေးကို အထပ်ခိုးမှာ ထားမလို့တဲ့ရှင်။ မတော်လိုက်တာ” ဟုပြောကာ ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရပြန်သည်။

အဘိုးကြီးတွမ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အတန်ကြာနေပြီးမှ သူ့မျက်နှာ တွင် ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်လာကာ “အင်း-အိမ်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆိုရင် မပေါ်လီ ဘယ့်နှယ်နေမလဲ မသိဘူး။” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နန်စီကလည်း “အံ့မယ်-ကျွန်မကလည်း အိမ်ထဲမှာ မပါပေါ်လီနှင့်ဆိုရင် ဒီကလေး ဘယ့်နှယ်နေရှာမလဲ စဉ်းစားတာရှင်။” ဟု တိုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြော လေသည်။

အဘိုးကြီးက ရယ်လေသည်။

“နင်က မပေါ်လီကို မချစ်ဘူးထင်တယ်။” ဟု ရယ်သွမ်းသွေးတော့၊
နန်စီက “ဘယ်သူကတော့ သူ့ကို ချစ်နိုင်တာ ကျနေတာပဲ။” ဟု ငြူငြူစုစု
ပြန်ပြောသည်။

အဘိုးကြီးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်းပြုံးနေပြီးမှ ခါးကိုကုန်းကာ အလုပ်
ဆက်လုပ်နေလေ၏။ အတန်ကြာမှ-

“နင်က မပေါ်လီ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆို မသိဘူးထင်တယ်။
သူ့ချစ်သူအကြောင်း နင် မကြားဖူးဘူးလား။” ဟု တစ်ခွန်းချင်း မေးသည်။

“ချစ်တတ်တယ်။ သူ့ချစ်သူ။ ဟုတ်လား။ ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်။ ကျွန်မလည်း
မကြားဖူးပါဘူး။ ဘယ်သူမျှလည်း ကြားဖူးမယ်မထင်ပါဘူး။”

“ဟဲ့-နင် မကြားဖူးလို့သာပါ။ ရှိတာတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ
အခုလည်း ရှိလျက်ပါပဲတဲ့။ မြို့ထဲမှာပဲ။”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ။”

“ဒါတော့ ငါ မပြောဘူး။ ပြောလည်း မပြောသင့်ဘူးပေါ့ဟာ။”

အဘိုးကြီးသည် ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်ပြီး သူ၏ ရီဝေပြာလဲ့သောမျက်လုံး
အစုံဖြင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။ သူသည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်စွာ
ဤအိမ်ကြီးရှင်များအပေါ် ချစ်လည်းချစ် သစ္စာလည်းရှိစွာ အမှုထမ်းခဲ့ခြင်း၌
ဂုဏ်ယူတတ်သော အမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်၏အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။

“ဒါပေမယ့်နော်။ သူ့မှာ ချစ်သူနှင့်ဘာနှင့် ဆိုတာတော့ ဖြစ်နိုင်ပုံ
မရပါဘူး။” ဟု နန်စီက သံသယရှိတုန်းပင်။

အဘိုးကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းညည်းစွာယမ်းရင်း-

“မပေါ်လီကို ငါ သိသလောက် နင် မသိလို့ပါဟယ်။ အရင်ကဆိုရင်
အင်မတန်ချောတဲ့မိန်းမဟဲ့။ အခုလည်း သူ့စိတ်ကချောရင် ချောဦးမှာပဲဟဲ့။”

“ချောတယ်လား။ ဒေါ်ပေါ်လီလေ”

နန်စီက မယုံကြည်။

“အင်း-ခုလို ဆံပင်ကို တင်းနေအောင် ပိနေအောင် ထုံးဖိမထားဘဲ အရင်လို ဆံထုံးနှင့်ဘာနှင့် ပန်းတွေဘာတွေပန်လို့ ကပိုကရိုပြင်ပြီး ဇာအင်္ကျီတွေ ဘာတွေဆင်လိုက်ရင် တကယ်ချောဦးမှာပဲ။ မပေါ်လီအသက် သိပ်ကြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ နန်စီရဲ့။”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်။ ဒီလိုဆိုရင် အသက်ကြီးယောင်ဆောင်တဲ့ နေရာ မှာတော့ တကယ်တော်တယ်ရှင်။ တကယ် တကယ်။”

“အေးဟဲ့-ဒါလည်း သူ့လူနှင့် မကျေမလည်ဖြစ်ကြတဲ့ အချိန်ကစပြီး အဲသလို ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီကတည်းကစပြီး တမာသီးစားပြီး တမာသားအိမ် ဆောက်နေ ဆိုသလိုပဲ။ ပြောလို့ဆိုလို့ မကောင်းတော့ဘူးဟဲ့။”

“ဟုတ်ပါရဲ့တော်။ ဘယ်တော့မျှ အလိုမကျနိုင်ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်လုပ် ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစားပါ။ ကျွန်မလေ တကယ်ပါ။ အိမ်က လူတွေအတွက် လိုနေတဲ့ငွေကို ငဲ့နေလို့သာပေါ့။ ဟင်း-တစ်နေ့နေ့တော့လေ ကြည့်နေပါ။ သွားရင် လွတ်ပြီကျွတ်ပြီ မိနန်စီပဲရှင်။ တကယ် တကယ်။”

အဘိုးကြီးလည်း ဦးခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်-

“ငါ သိပါတယ်ဟယ်။ ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဟာ ကောင်းတော့ မကောင်းလှဘူးကလေးမရဲ့။ မကောင်းဘူး ကွယ့်။ ငါပြောရင် ယုံပါကွယ်။ ကောင်းတော့ မကောင်းလှပါဘူး။”ဟု ပြောကာ ခါးကိုကုန်း၍ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ သူ့ရှေ့တွင်ရှိသောအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလေ သည်။

ထိုစဉ်-

“နန်စီ”ဟု စူးရှသောအသံတစ်သံက ခေါ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

နန်စီက ကသောကမျောထူးကား အိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွား လေတော့သည်။

ပေါ်လီယာနာ ရောက်လာခြင်း

ဤသို့နှင့်ပင် 'ပေါ်လီယာနာ နက်ဖြန် ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီတွင် ဗဲလဒင်စဗီးလ်သို့ ရောက်လာတော့မည်။' -ဆိုသည့်ကြေးနန်း ရောက်လာလေသည်။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကြေးနန်းစာကို ဖတ် မျက်မှောက်ကြုတ်ပြီး လှေကားအတိုင်း ထပ်ခိုးကလေးဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်တော့လည်း သူ့မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်ပင်။

အခန်းထဲတွင်ကား သပ်ရပ်စွာခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာခုတင်ကလေးတစ်ခု။ နောက်မှီအဖြောင့်နှင့် ကုလားထိုင် ၂ လုံး၊ မျက်နှာသစ်စင် ၁ ခု၊ မှန်ပါသောဗီရို ၁ လုံး၊ စားပွဲငယ် ၁ လုံးတို့ ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ခန်းဆီးမရှိ။ နံရံများပေါ်တွင် အရုပ်ကားများ မရှိ။ တစ်နေ့လုံး နေပူနေသောအမိုးနားတွင် ကပ်နေသဖြင့် အခန်းကလေးမှာ ပူအိုက်လှ၏။ ခြင်ဆန်ကာလည်း တပ်မထား၍ ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း ဖွင့်လို့ မရ။ ယခုပင်လျှင် ယင်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် အထဲသို့ရောက်နေသော မှန်ပြတင်းနားတွင် အထက်တက်လိုက်အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် ကြိုးစားနေ၏။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ယင်ကောင်ကို ရိုက်သတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းတံခါးကို ၁ လက်မမျှလွတ်ရုံမက အပြင်သို့ လှည်းထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို တည့်တည့်ထောင်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြန်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဒေါ်ပေါ်လီသည် မီးဖိုတံခါးဝသို့ ရောက်လာကာ-

“နန်စီ။ ပေါ်လီယာနာရဲ့အခန်းထဲမှာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် တွေ့ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်ချိန်က ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ခဲ့လို့နေမှာပေါ့။ ခြင်ဆန်ကာတွေ မှာထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ လာမတပ်ခင်တော့ အဲဒီပြတင်းတံခါးတွေကို ပိတ်ထားဖို့ နင် ကြည့်ပြော။ ကြားလား။ နက်ဖြန် ညနေ ၄ နာရီမှာ ငါ့တူမ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ နင် သွားကြိုပေး။ တင်မိုသီက ရထား မောင်းပို့လိမ့်မယ်။ ကြေးနန်းစာထဲမှာတော့ ‘ဆံပင်ရောင်ဖျော့ဖျော့၊ အနီကွက်ဆေးရိုက်ထည်အင်္ကျီနှင့် မြက်ဦးထုပ်နှင့်’လို့ ပါတယ်။ ငါသိတာ ဒါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါလောက်ဆို နင် သိရောပေါ့။” ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ဒါနှင့် မမကော။”

နန်စီက မရဲတရဲရပ်ထားတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက ဘာဆိုလိုသည်ကို ရိပ်မိ၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး-

“ငါ မလိုက်ဘူး။ ငါလိုက်ဖို့လည်း မလိုဘူး ထင်တယ်။ ဒါပဲ။” ဟု တိုဆတ်ဆတ်ပြောကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူ့တူမလေး ပေါ်လီယာနာ သက်တောင့်သက်သာနေထိုင်ရေးအတွက် အဒေါ်ပေါ်လီ ပြုလုပ်ရန် အစီအစဉ်များ ဤတွင် ပြီးပြည့်စုံပြီဖြစ်၏။

မီးဖိုထဲတွင်ကား နန်စီသည် ပန်းကန်သုတ်သည့်အဝတ်ကို မိုးပူတိုက်ရင်း မီးပူကို တဒုံးဒုံးဆောင့်ကာ အငြိုးဖြင့်ချ၍ နေလေသည်။

“ဆံပင်ရောင်ဖျော့ဖျော့။ အနီကွက် ဆေးရိုက်ထည်အင်္ကျီနှင့်။ မြက်ဦးထုပ်နှင့်။ သူသိတာ ဒါပဲတဲ့။ တို့များတော့ ရှက်ပါရဲ့တော်။ တကယ် တကယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဒီတစ်ဦးတည်းသောတူမကလေး။ အဝေးကြီးက လာရရှာမှာ။”

နောက်တစ်ရက် ညနေ ၄ နာရီထိုးရန် မိနစ် ၂၀ တိတိအလိုတွင် နန်စီနှင့် တင်မိုသီတို့သည် ဧည့်သည်ကြိုရန်အတွက် မြင်းတစ်ကောင်ကသည့် ပက်လက်ရထားကလေးနှင့် မောင်း၍ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ တင်မိုသီကား အဘိုးကြီးတွမ်၏

သားဖြစ်၏။ မြို့ထဲကလူများကတော့ 'ဒေါ်ပေါ်လီအဖို့ အဘိုးကြီးတွမ်က ညာလက်ရုံး၊ တင်မိုသီက ဘယ်လက်ရုံး'ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

တင်မိုသီသည် သဘောကောင်းသော လူငယ်လူချောကလေး ဖြစ်သည်။ ဤအိမ်သို့ နန်စီရောက်လာသည်မှာ မကြာလှသေးသော်လည်း သူတို့ ၂ ယောက် မှာ ခင်မင်ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ဤနေ့အဖို့တော နန်စီမှာ သူ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စ ဘွင် စိတ်စောနေမိ၍ ခါတိုင်းလို စကားများများ မပြောနိုင်ခဲ့။ မီးရထားဘူတာ အထိ တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်လာခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာပင် ရထားကို ဆင်း၍စောင့်သည်။

သူ့စိတ်ထဲက အထပ်ထပ်ရွတ်ဆိုနေသည်ကား-

'ဆံပင်ရောင်ဖျော့ဖျော့၊ အနီကွက်ဆေးရိုက်ထည်အင်္ကျီ၊ မြက်ဦးထုပ်' ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။

'ဤ 'ပေါ်လီယာနာ' ဆိုသောကလေးသည် မည်ကဲ့သို့သောကလေး ဖြစ်လေမည်နည်း။' -ဟုလည်း အထပ်ထပ် တွေးနေမိ၏။

ထိုစဉ် သူက အနားသို့ရောက်လာသော တင်မိုသီအား "ကလေးမ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် ပြောကောင်းဆိုကောင်းကလေးဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲဟယ်။ အိုးနင်းခွက်နင်းကလေးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။" ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း သက်ပြင်း ချသည်။

တင်မိုသီက-

"အေး-အဲသလို မဟုတ်ရင်တော့လား တို့တစ်တွေပါ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန် မလဲ။ ဟင်း ဟင်း-ဒေါ်ပေါ်လီနှင့် ဆူဆူညံညံလုပ်တတ်တဲ့ကလေး ဆိုရင်လား။ ဟော-ဟော-ဥဩမှုတ်ပြီ။ ရထား လာပြီ။" ဟု ဆိုသည်။

နန်စီက ရထားပေါ်ကလူများ ဘူတာကလေးထဲသို့ဆင်းလျှင် အရှင်းဆုံး မြင်ရသည့်နေရာသို့သွားရင်း ရုတ်တရက်ကြောက်လန့်လာသလို-

"တင်မိုသီရယ်-ငါ့ကို ကြိုဖို့လွတ်လိုက်တာကတော့ သက်သက်ညစ် တာပါ။" ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

များမကြာမီပင် နန်စီ သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အနီကွက်ဆေးရိုက်ထည် နှင့် နောက်ကျောလယ်တွင် ကျစ်ဆံမြီးချထားသော ရွှေဝါရောင်ဆံပင် ၂ ထုံးနှင့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ကလေးမ၏ မြက်ဦးထုပ်အောက်က မဲ့ခြောက်ထူလှသော မျက်နှာကလေးသည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေ သည်မှာ သိသာ၏။

နန်စီက သူ့ကို ချက်ချင်း သိလိုက်၏။ သို့သော် ဒူးတုန်နေသဖြင့် ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီးမှ သူ့ဆီသို့ သွားလို့ရသည်။

နန်စီ သူ့အနားကပ်သွားတော့ ကလေးမမှာ သူတစ်ယောက်တည်း။
“သမီးနာမည် ပေါ်လီယာနာနော်။” ဟု နန်စီက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ မေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူ့အား အနီကွက်ဆေးရိုက်ထည်ဝတ် လက်ကလေး ၂ ဖက်က အားရပါးရဖက်၍ မွှေသည်ကို ဘုမသိဘမသိ ခံလိုက်ရလေသည်။

“သမီး သိပ်-သိပ်-သိပ်ကို ဝမ်းသာတာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သမီး နာမည် ပေါ်လီယာနာပေါ့။ လာကြိုတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ လာကြိုမှာပဲလို့လည်း မျှော်လင့်လာတာ။” ဟု နားနားကပ်၍ ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်-ဟုတ်လား။”

နန်စီက ထစ်ငေါ့စွာ ရောယောင်လိုက်ပြီး၊ ‘ပေါ်လီယာနာ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေပါလိမ့်။’ ဟု အံ့ဩရင်းက

“ဟုတ်-ဟုတ်လား။”

စောင်းသွားသောဦးထုပ်ကို ပြင်လိုက်ရင်း ထပ်ဆိုမိ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့။ သမီးက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပုံဖော်ပြီး ကြည့်လာ တာ။ အခုမှ မြင်ရတယ်။ ခုလို မြင်ရတဲ့အတိုင်းရှိတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။” ဟု ကလေးမက ခြေဖျားထောက်ကာ ခုန်ပေါက်ရင်းက နန်စီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၍ ပြောသည်။

ထိုအခိုက် တင်မိုသီ ရောက်လာ၍ နန်စီ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ပေါ်လီယာနာ၏စကားများမှာ နားရှုပ်ထွေးစရာဖြစ်ရ၏။

“ဟောဒါက တင်မိုသီလေ။ သမီးမှာ သေတ္တာပါလား။” ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့မေးမိ၏။

“ပါတယ်လေ။ သေတ္တာက အသစ်စက်စက်ပဲ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေ ဝယ်ပေးလိုက်တာလေ။ သူတို့က ကော်ဇောဝယ်ဖို့ ငွေသိပ်လိုနေ တုန်းမှာ ဝယ်ပေးလိုက်ရှာကြတာလေ။ ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းလဲ။ သေတ္တာ တစ်လုံးစာဆိုရင် ကော်ဇော ဘယ်လောက်ရမလဲဆိုတာတော့ သမီးလည်း မသိ ပါဘူး။ အတော်တော့ ရသင့်တာပေါ့။ အလယ်လမ်းတစ်ဝက်လောက်အထိ ရချင်ရမှာပေါ့။ ဟင်-ဟောဒီအိတ်ထဲမှာ မစ္စတာဂရေး ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ လက်မှတ်ကလေး ရှိတယ်။ ရောက်ရင် ထုတ်ပေးဖို့တဲ့။ သေတ္တာယူဖို့တဲ့။ ‘မစ္စတာ ဂရေး’ ဆိုတာ မစ္စဂရေးရဲ့ ယောက်ျားလေ။ သူက ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး မစ္စတာကားရဲ့ မိန်းမနှင့် ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေပါ။ သမီး သူတို့နှင့် လိုက်လာရတာ။ သူတို့က သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ အဲ-အဲဒီမှာ၊ ရော့။”

ပေါ်လီယာနာကလေး လျှောက်ပြောရင်း သူဆွဲလာသည့်အိတ်ထဲတွင် မွေနှောက်ရှာကာ သေတ္တာရွေးရန် လက်မှတ်ကလေးကို ထုတ်ပေးသည်။

နန်စီက နားထောင်ရင်း အလိုလိုမောလာ၍ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ သည်မျှ စကားပြောပြီးလျှင်တော့ မောရပေမှာပဲ။ တင်မိုသီဘက်သို့ မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တင်မိုသီက မျက်နှာကို တခြားတစ်ဘက်သို့ တမင် လှည့်ပတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

မြင်းရထားပေါ်တွင် ပေါ်လီယာနာ၏သေတ္တာကို နောက်ကတင်လျက်၊ တင်မိုသီနှင့် နန်စီတို့ကြားတွင် ပေါ်လီယာနာက အစွင့်သားထိုင်လျက် သူတို့ ၃ ယောက်သား ဘူတာမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မထွက်မီ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်နေစဉ်ကလည်း ကလေးမသည် အဆက်မပြတ် ဝေဖန်လိုက်၊ မေးလိုက်၊ ပြောလိုက်နှင့် နားထောင်ရသူ နန်စီပင်လျှင် သူပြောသမျှ အမိလိုက်ရ၍ မောနေ တော့၏။

မြင်းရထားဘီးများ စ၍လိမ့်တော့-

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

“ကဲ-ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ ဟင်။ အဝေးကြီးလား ဟင်။ အဝေးကြီးပေါ့နော်။ မြင်းရထား အဝေးကြီး သိပ်စီးချင်တာပဲ။ အေးလေး-မဝေးလည်း သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မြန်မြန်ရောက်တာပေါ့။ သိလား။ လမ်းကလေးက လှလိုက်တာ။ လမ်းကလေး လှမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ အဖေက ပြောစာယ်။” ဟု ပြောလာရာမှ ရုတ်တရက် တစ်ဆိုဆိုကလေးရပ်သွားတော့ နန်စီက သူ့ကို ကြည့်မိသည်တွင် သူ့မေးကလေးတုန်ကာ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ကလေးမသည် စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။

“ဒီလမ်းအကြောင်း အဖေက ပြောဖူးတာပဲ။ သူ မှတ်မိတယ်။ ပြီးတော့ ပြီးတော့လေ။ သမီးပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ ဟောဒီ ဆေးရိုက်ထည်လေ။ သိလား။ သမီး ဘာဖြစ်လို့ အနက်မဝတ်လာလဲ ဆိုတာပါပေါ့။ အနက်ဝတ်မလာလို့ တစ်မျိုးများ ထင်မလားပေါ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးလာတဲ့ သာသနာပြုအလှူခံ စည်တွေမှာက အနက်ထည်က ပါမလာဘူး။ မိန်းမဝတ်ကတ္တီပါ အတွင်းခံထည် တစ်ခုပဲ ပါတာ။ ‘အဲဒါကလည်း သမီးနှင့် မတော်ဘူး။’ -လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကားရဲ့ မိန်းမက ပြောတယ်လေ။ ပြီးတော့ အဲဒါကလည်း တံတောင်ဆစ်တွေနှင့် တခြား နေရာတွေကက ဖြူတဲ့နေရာ ဖြူနေပါပြီ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေ တချို့က သမီးကို အဝတ်နက်နှင့် ဦးထုပ်နက် ဝယ်ပေးလိုက်ချင်ကြတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် တချို့ကလည်း ဒီငွေကို သူတို့ဝယ်ဖို့လုပ်နေကြတဲ့ ဝတ်ကျောင်း အတွက် ကော်ဇောနီကြီးထဲ ထည့်ချင်ကြတယ်။ သိလား။ မစ္စဂိုက်ကတော့ ‘အဝတ်နက်နှင့် ကလေးတွေ မကြိုက်တာနှင့် အတော်ပါပဲ။’ -လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုလေ။ သမီးပြောတာက မစ္စဂိုက်က ကလေးတွေကိုတော့ ချစ်ပါတယ်။ အဝတ်နက် မဝတ်စေချင်တာပါ။”

ပေါ်လီယာနာက အသက်ရှူဖို့နားတော့ နန်စီက ဝင်လိုက်၏။
 “ကိစ္စရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရပါတယ်။”

“အဲသလိုဆိုရင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ သမီးလည်း အဲသလို ထင်ပါတယ်လေ။” ဟု ပြောပြီး ယခင်တစ်ချိန်ကလို တစ်ဆိုဆိုကလေးရပ်သွားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ အနက်ထည် ဝတ်ထားရင်းဆိုရင် ဝမ်းသာဖို့ အတော်ခက်မှာပေါ့။”

“ဘာ-ဝမ်းသာဖို့။”

နန်စီက တအံ့တဩ ထောက်မေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဖေကလေ ကျန်တဲ့ကလေးတွေနှင့် အတူနေဖို့ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားပြီ။ အဖေက ပြောသွားတယ်။ ‘သမီး ဝမ်းသာတတ်ရမယ်’ တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းသာအောင် လုပ်ရတာ အတော်တော့ ခက်သား။ အနီကွက်ဆေးရိုက်ထည် ဝတ်ထားတာတောင် မလွယ်လှပါဘူး။ အဖေ့ကိုလေ သမီးနှင့် သိပ်နေစေချင်တာပဲ။ အထူးသဖြင့် အမေနှင့် တခြားကလေးတွေက ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဘုရားသခင်ရော၊ တမန်တော်တွေရော ရှိနေမှာပဲ။ သမီးမှာသာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမျှ မရှိတော့ အဖေ့ကို သမီးနှင့်ပဲနေဖို့ ကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးပေါ့။ အခုဆိုရင်တော့ အန်တီပေါ်လီရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ သမီး အန်တီပေါ်လီကိုရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ အန်တီပေါ်လီရယ်။”

နန်စီမှာ ကလေးမအတွက် ရင်ထဲကနှင့်အောင် သနားနေရာမှ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“အို-သမီးလေး မှားနေပြီ သမီးရဲ့။ မမက နန်စီရယ်လေ။ သမီးလေးရဲ့ အန်တီပေါ်လီ မဟုတ်ဘူးကွယ်။” ဟု ပြောရ၏။

ပေါ်လီယာနာက စိတ်ညစ်သွားသလို-

“အို-အို။ မဟုတ်ဘူးလား။” ဟုသာ ဆိုနိုင်၏။

“မဟုတ်ဘူးကွယ်။ မမက နန်စီပါ။ သမီးက သမီးဒေါ်လေးလို့ ထင်နေတာကိုး။ မသိဘူး။ လူချင်းကတော့ တစ်စက်မျှ မတူပါဘူးကွယ်။ မတူပါဘူး။”

တင်မိုသီက ခပ်အေးအေးကလေး ရယ်လိုက်သော်လည်း နန်စီက သူ့ကို လှမ်းမကြည့်မိ။

“ဒါနှင့် မမက ဘယ်သူ။ မမကြည့်ရတာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက နှင့်တော့ မတူပါဘူး။”

တင်မိုသီက သည်တစ်ခါတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်ချ လိုက်သည်။

“မမက နန်စီပါ။ ဒေါ်ပေါ်လီ ငှားထားတဲ့လူလေ။ အဝတ်လျှော်တာနှင့် လေးလေးလံလံ မီးပူတိုက်တဲ့အလုပ်ကလွဲရင် အိမ်ကအလုပ်အားလုံး လုပ်တယ်။ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်တော့ မစွန့်ရလျင် လုပ်တယ်။”

“ဒါထက် ‘အန်တီပေါ်လီ’ဆိုတာ ရှိတော့ရှိတယ် မဟုတ်လား။” ဟု ကလေးမက စိုးရိမ်တကြီးမေး၏။

ဤတွင် တင်မိုသီက ဝင်၍-

“ဟာ-ရှိသမှ အသေအချာရှိတာပေါ့။” ဟု ပြောသည်။

ပေါ်လီယာနာလည်း သိသိသာသာ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

“အို-ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။” ဟုပြောကာ အတန်ကြာ ငြိမ်သက် နေပြီးမှ ရွှင်လန်းစွာပင်-

“ဒါနှင့် သိလား။ သမီးလေ သူလိုက်လာပြီး မကြိုတာကို ဝမ်းသာ တယ်။ သိလား။ တွေ့ရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မမတို့ ၂ ယောက်လည်း ရှိသားပဲဟာ။” ဟု ဆိုလိုက်၏။

နန်စီမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြာသွား၏။ တင်မိုသီက သူ့အား မချိုမချဉ် လုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ကလေးက တယ် စကားတတ်တာပဲ။ နန်စီကတော့ ကျေးဇူးတင် ဖော်တောင် မရပါလား။” ဟု ပြောလိုက်၍-

“အေး-အေးဟယ်-ငါက ဒေါ်ပေါ်လီအကြောင်း တွေးနေမိလို့ပါ။” ဟု ယောင်ယောင်မှားမှား ဆိုမိလေ၏။

ပေါ်လီယာနာက ကျေကျေနပ်နပ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သမီးလည်း အန်တီပေါ်လီအကြောင်း တွေးနေမိတာပဲပေါ့။ သမီးကလေး သူ့ဆိုရင် သိပ်ချစ်တယ်။ သမီးမှာက အဒေါ်ဆို ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတောင်မှ သမီးမှာ သူရှိတာကို အကြာကြီး မသိဘဲနေခဲ့ရတာ။ နောက် အဖေက ပြောလို့သိတာ။ အန်တီပေါ်လီက တောင်ကုန်းအမြင့်ကြီးပေါ်က အိမ်လှလှကြီးနှင့် နေတာတဲ့။”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အခု ဒီကတောင် လှမ်းမြင်နေပြီလေ။ ဟိုရှေ့က ခန်းဆီး အစိမ်းကြီးတွေနှင့် အိမ်ကြီးပေါ့။” ဟု နန်စီက ပြောသည်။

“ဟယ်-လှလိုက်တာ။ ဘေးပတ်လည်မှာလည်း သစ်ပင်တွေ၊ မြက်ခင်းတွေနှင့်နော်။ သည်လောက်များများမြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကို မမြင်ဖူးဘူး။ မမနန်စီ-အန်တီပေါ်လီက ပိုက်ဆံချမ်းသာလား ဟင်။”

“ချမ်းသာတာပေါ့ သမီးရဲ့။”

“သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ပိုက်ဆံအများကြီးရှိရင် အကုန်လုံးကောင်းမှာပဲနော်။ ပိုက်ဆံ အများကြီးရှိတဲ့လူတွေကို သိပ်မသိဘူး။ မစ္စတာဂိုက်တို့လောက်ပဲ။ သူတို့ကတော့ တော်တော် ချမ်းသာတယ်။ အခန်းတိုင်းမှာ ကော်ဇောကြီးတွေ ရှိတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ အိုက်စကရင်စားလားဟင် မမ။”

နန်စီက ခေါင်းယမ်းပြီး မဲပြသည်။ ပြီးတော့ တင်မိုသီအား ပြုံးစေလုပ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ တင်မိုသီက-

“မစားဘူး ကလေးရဲ့။ မင်းအန်တီပေါ်လီက အိုက်စကရင် မကြိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ တို့ကတော့ သူ့စားပွဲပေါ်မှာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါဘူး။”

ပေါ်လီယာနာ မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“ဪ-မကြိုက်ဘူးလား။ အိုက်စကရင်မကြိုက်ဘဲ ဘယ်လိုနေနိုင်လဲ မသိဘူးနော်။ ဒါပေမယ့်လေ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ ဝမ်းသာလို့ ရတာပေါ့။ မစားရင် မစ္စဂိုက်လို ဗိုက်တော့ မနာဘူးပေါ့။ မစ္စဂိုက်ရဲ့ အိုက်စကရင်ဆိုရင်

သမီးပဲ စားရတယ်။ အများကြီးပဲ။ အန်တီပေါ်လီမှာတော့ ကော်ဇောတွေတော့ ရှိမှာပေါ့နော်။”

“ကော်ဇောတွေတော့ ရှိတယ်။”

“အခန်းတိုင်းလား။”

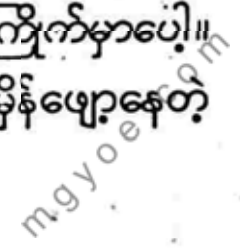
“အင်း-အခန်းတိုင်းလိုလိုပါပဲ။” ဟု နန်စီက ဖြေပြီးမှ ကော်ဇောမရှိသော ထပ်ခိုးခန်းကလေးကို သတိရကာ ချက်ချင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

“အို-သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ သမီးက ကော်ဇောဆို သိပ်ကြိုက်တာ။ သမီးတို့မှာတော့ ကော်ဇော တစ်ခုမျှ မရှိပါဘူး။ အလှူခံပစ္စည်းတွေထဲမှာ ပါလာ တဲ့ ခင်းစောင်ကလေး ၂ ထည်ပဲ ရှိတယ်။ ၁ ထည်က မှင်စွန်းတွေနှင့်လေ။ မစွဂိုက်မှာ ပန်းချီကားတွေလည်း ရှိတယ်။ သိလား။ တကယ်လှတဲ့ ကားတွေ သိုးကလေးတွေရော၊ ခြင်္သေ့ကြီးရော။ အတူတူနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သိုးကလေးတွေနှင့် ခြင်္သေ့ကြီးကို ပြောတာလေ။ ကျမ်းစာထဲမှာတော့ ‘သူတို့ တစ်နေ့ အတူနေကြလိမ့်မယ်။’-လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အခုတော့ မနေကြသေးဘူးလေ။ မစွဂိုက်ရဲ့ ပန်းချီကားထဲက သိုးကလေးနှင့် ခြင်္သေ့ကြီးကို ပြောတာ။ မမကော ပန်းချီကားတွေ မကြိုက်ဘူးလားဟင်။”

“မ မပြောတတ်ဘူးကွယ်။”

နန်စီက မပွင့်တပွင့်ဖြေသည်။

“သမီးကတော့ သိပ်ကြိုက်တာ။ သမီးတို့မှာတော့ ပန်းချီကား မရှိပါဘူး။ ဒါတွေက အလှူခံပစ္စည်းတွေထဲမှာ မပါတတ်ဘူး။ သိလား။ တစ်ခါတော့ ပါလာဖူး တယ်လေ။ ပန်းချီကား ၂ ကား။ တစ်ကားက သိပ်ကောင်းလို့ အဖေက သမီးဖို့ ဖိနပ်ဝယ်ရအောင် ပိုက်ဆံရဖို့ ရောင်းလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ မကောင်း ပါဘူး။ ချိတ်လိုက်တာနှင့် ကျကွဲသွားတာပဲ။ မှန်ဆိုတော့ ကွဲတာပေါ့နော်။ သမီးဖြင့် ငိုလိုက်ရတာ။ ဒါပေမယ့် သမီးတို့မှာ အဲသလို ကောင်းတာတွေ မရှိ တာကို ဝမ်းသာပါတယ်လေ။ ဒါမှ အန်တီပေါ်လီဆီကဟာတွေကို ပိုကြိုက်မှာပေါ့။ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေနယ် မဟုတ်လားဟင်။ သမီးတို့ အရောင်မှိန်ဖျော့နေတဲ့

ဖဲပြားကြီးတွေချည်း ခေါင်းစည်းနေရာက စည်တွေထဲမှာ ဖဲပြားလှလှကလေးတွေ ပါလာတုန်းကလိုပေါ့။” ဟု ပြောရင်းပင် သူတို့သည် အိမ်ကြီးအဝင် လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သဖြင့်၊ ပေါ်လီယာနာလည်း ဝမ်းသာအားရပင် “ဟာ-အိမ်ကြီးက တကယ်လှတာပဲနော်။” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

တင်မိုသီက သေတ္တာကိုချနေစဉ်တွင် နန်စီက သူ့အနားသို့ကပ်ပြီး လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်-

“ဟေ့-တင်မိုသီ။ နောက်ဆိုရင် တို့ ဒီအိမ်ကထွက်ဖို့စကားမျိုး ဘယ် တော့မျှ လာမပြောနှင့်တော့။ သိလား။” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ထွက်ဖို့လား။ တို့ကတော့ မပြောပေါင်ဗျာ။ တို့ကို ဆွဲမထည့်ပါနှင့်။ ဒီအိမ်မှာ ဒီကလေးမမျိုးသာရှိနေရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရတာထက် ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့။”

“ပျော်စရာကောင်းပါလိမ့်မယ်-အားကြီး။” ဟု နန်စီက ဘောက်ဆတ် ဆတ် ကလေးပြန်ပက်ရင်း-

“သူတို့ ၂ ယောက်သာ အတူတူနေကြရင်တော့လား၊ ဒီကလေးအဖို့ တော့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဟိုဘက်တောင် လွန်ထွက်သွားမယ်။ သိလား။ သူ့မှာ ပြေးစရာ ပုန်းစရာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုတော့ လိုမှာပဲ။ အေး-အဲဒီကျောက် ဆောင်ဟာ ငါပဲဖြစ်မယ် တင်မိုသီ။ တကယ် တကယ်။” ဟုဆိုကာ လှည့်ထွက် သွားပြီး၊ ပေါ်လီယာနာအား လှေကားကျယ်ကြီးမှနေ၍ အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွား လေသည်။

၄

အထပ်ခိုးက အခန်းငယ်

ဒေါ်ပေါ်လီဟယ်ရင်တန်သည် သူ၏တူမကို ထ၍ မကြိုဆိုချေ။ ကလေးမနှင့် နန်စီတို့ ဧည့်ခန်းတံခါးဝက ဝင်လာတော့ စာဖတ်နေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ဝတ်ကျောတန်းကျေမျှ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပြီး-

“ပေါ်လီယာနာ-နေကောင်းရဲ့လား။” ဟု မေးသည်။

သည့်နောက်တွင် သူ ဘာစကားမျှ ဆက်ပြောခွင့် မရ။ ပေါ်လီယာနာသည် အခန်းထဲ ဝင်မိလျှင်ပင် အပြေးကလေးသွားကာ ဆူးမွေ့ရာနှင့်သာ ပမာပြုသင့်သော သူ့အဒေါ်၏ပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်၍ထိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အန်တီပေါ်လီ-အန်တီပေါ်လီ။ သမီးကို အန်တီပေါ်လီနှင့် လာနေခွင့် ပြုတာကို သမီး ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး သိလား။ သမီးလေ-ထောက်ပံ့ရေး အသင်းက မိန်းမကြီးတွေနှင့်ချည်း နေလာရာက ခုလို အန်တီပေါ်လီတို့၊ နန်စီတို့ ဘာတို့နှင့် နေရမယ်ဆိုတော့လေ သမီးဖြင့် သိပ်ပျော်တာပဲ။” ဟု ရှိုက်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြောသည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် သူ့ကိုဖက်ထားသော လက်ကလေးများကို ဖြေဖို့ အားထုတ်ရင်း-

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ညည်းထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေတော့ ငါ့မသိပါဘူး။” ဟုပြောကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တံခါးက နန်စီအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“နန်စီ။ နင် သွားနိုင်ပြီ။ ပေါ်လီယာနာ ကောင်းကောင်းရပ်နေစမ်း။ နင် ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာတောင် ငါ မကြည့်ရသေးပါဘူး။” ဟု ပြောလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကလေးရယ်လိုက်ကာ ချက်ချင်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ အန်တီ မကြည့်ရသေးဘူး။ သမီးက လှတော့ မလှပါဘူး နော်။ မျက်နှာက မွဲခြောက်တွေနှင့်ပဲ။ ဪ-ဒါထက် ဒီအင်္ကျီအနီကွက်နှင့် တံတောင်ဆစ်က အဖြူကွက်တွေနှင့် အတွင်းခံအနက်စကြီးအကြောင်း ပြောရဦး မယ်။ မမနန်စီကိုတော့ ပြောပြီးပြီ။ အဖေကလေ”

“ကဲကဲ-ညည်းအဖေ ဘာပြောတယ်ဆိုတာတွေ ထားလိုက်ပါ။ ညည်းမှာ သေတ္တာပါတယ် ထင်တယ်။” ဟု ဒေါ်ပေါ်လီက စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ပါတာပေါ့ အန်တီပေါ်လီရဲ့။ သမီးကို ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမ ကြီးတွေက ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ သံသေတ္တာလှလှကလေးပေါ့။ အထဲမှာတော့ သမီး ပိုင်ပစ္စည်းရယ်လို့ သိပ်မပါပါဘူး။ အခုတလော အလှူခံပစ္စည်းတွေ။ ရောက်တာ ကလည်း မိန်းကလေးငယ်ငယ်ကလေးတွေအတွက် အဝတ်အထည်က သိပ်မပါ ဘူးလေ။ သေတ္တာထဲမှာတော့ ဖေဖေစာအုပ်တွေချည်းပါပဲ။ မစွန့်ကုန်က ‘ဒါတွေ သမီး ယူသွားသင့်တယ်။’ ဆိုလို့လေ။ သိလား။ သမီးအဖေက”

“ပေါ်လီယာနာ”

ဒေါ်ပေါ်လီက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးဖြတ်ခေါ်လိုက်ပြီး-

“အခုကတည်းက တစ်ခါတည်း နားလည်ထားရမယ့်ဟာတစ်ခု ရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ တို့ကို ညည်းအဖေအကြောင်း ပြောပြောမနေဖို့ပဲ။” ဟု ပြောလိုက် သည်။

ကလေးမသည် သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီပေါ်လီ။”

သူက မရဲတရဲမေးတော့ ဒေါ်ပေါ်လီက စကားစကို အလျင်အမြန် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အခု ညည်းအခန်းကို သွားကြမယ်။ ညည်းသေတ္တာတော့ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်။ ‘သေတ္တာပါရင် အပေါ်တင်လိုက်လို့’ လို့ တင်မို့သီကို ပြောထားတယ်။ ကဲ-လာ။ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့။”

ပေါ်လီယာနာသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့အဒေါ် သွားရာသို့သာ လှည့်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များပြည့်လျက် ရှိသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ မော့လျက်သာရှိသည်။

‘အေးလေ-သူက အဖေအကြောင်း မပြောစေချင်တာကိုလည်း ဝမ်းသာ ရမှာပဲ ထင်ပါရဲ့။ အဖေအကြောင်းမပြောရတော့ ငါ့စိတ်လည်း သက်သာရာ ရမှာပေါ့။ အန်တီကလည်း ဒါကြောင့်ပဲ ‘အဖေအကြောင်း မပြောနှင့်’ လို့ ပက်ပင်တာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။’ ဟု တွေးမိတော့ သူ့အဒေါ်၏ ကြင်နာမှုကလေး များကို သဘောပေါက်ကာ မျက်ရည်များကို သိမ်းဆည်း၍၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပေါ်လီယာနာသည် လှေကားအတက်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ရှေ့တွင် သူ့အဒေါ်၏ ပိုးနက်အဝတ်သည် တရွမ်းရွမ်းမြည်လျက် ရှိသည်။ သူ့နောက်တွင် ကား ပွင့်နေသောတံခါးတစ်ခုရှိ၍ အခန်းထဲရှိ ကြမ်းပေါ်တွင်ခင်းထားသော အရောင်နုနုကော်ဇောများနှင့် ဖဲစအုပ်ထားသော ကုလားထိုင်များကို မြင်ရသည်။ သူ့ခြေအောက်ကမူ နင်းသွားလျှင် ရေမှော်၊ ရေညှိပင်ကလေးများကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကော်ဇော ရှိ၏။ ရှေ့နောက်ဝဲယာတွင်ကား ရွှေဘောင်နှင့်ပန်းချီကားများ၊ ဇာခန်း ဆီးပါးပါးကို ထိုးဖောက်ဝင်နေသော နေရောင်ခြည်များသည် သူ၏မျက်စိများ ထဲတွင် လက်ခနဲလက်ခနဲထိုးဝင်လျက် ရှိသည်။

“အို-အန်တီပေါ်လီ အန်တီပေါ်လီ။ အိမ်ကြီးက သိပ် သိပ်ကို လှတာပဲ နော်။ အဲသလောက်ချမ်းသာတာ အန်တီ သိပ်ဝမ်းသာရမှာပဲနော်။”

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ပေါ်လီသည် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး “ပေါ်လီယာနာ” ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဆိုလိုက်၏။

“ဒီလိုပြောရသလား ပေါ်လီယာနာ။ အံ့ဩပါရဲ့။” ဟုလည်း မာန်မဲလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက တကယ်ပင် နားမလည်သလို “ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ ပေါ်လီ။ အန်တီ ဝမ်းမသာဘူးလား။” ဟု မေးသည်။

“မသာဘူး ပေါ်လီယာနာ၊ ဘုရားသခင်က သင့်လျော်တယ်လို့ အပ်နှင်းတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကို အကြောင်းပြပြီး မာန်မာန်တက်ရင် အပြစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ဥစ္စာပစ္စည်းကို အကြောင်းပြပြီး ပျော်လိုက်ရွှင်လိုက် မရှိပါဘူး။”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ခန်းမသို့ဖြတ်၍ အထပ်ခိုးဆီသို့တက်သော လှေကားရင်းသို့ လာခဲ့၏။ ကလေးမကို သည်အထပ်ခိုးခန်းထဲတွင် ထားမိသည်အတွက် ယခုမှ သူ ဝမ်းသာသည်။ အစကတော့ သူ့တူမကလေးကို သူနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသောနေရာတွင် ထားရန်နှင့် အိမ်ထဲက အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ကလေးမို့ ဆော့လျှင် ပျက်စီးမည်စိုး၍ ဤအထပ်ခိုးခန်းမှာထားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ပေါ်လီယာနာက ဂုဏ်ရှိတာတွေကြိုက်တတ်သည့် သူ့စရိုက်ကလေးကို အစကတည်းက ဖော်ပြနေတော့ သူ့အတွက်စိစဉ်ထားသည့် အခန်းမှာ ဘာအဆောင်အယောင်မျှ မရှိသည်ကိုပင် ‘ကံကောင်းသည်’ ဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏။

ပေါ်လီယာနာ၏ ခြေထောက်ကလေးတစ်စုံက သူ့အဒေါ်နောက်မှ သွက်လက်စွာလိုက်လျက် ရှိသလိုပင်။ သူ၏ မျက်လုံးဟြူကြီးအစုံကလည်း ဤမျှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အိမ်ကြီးအတွင်းဝယ် ကြည့်စရာကောင်းသည့် အလှအပပစ္စည်း၊ စိတ်ဝင်စားစရာပစ္စည်းများကို တစ်ခုတလေမျှ မလွတ်ရအောင် ဝဲယာပတ်လည်သို့ ကြည့်လျက် ရှိပေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင်ကား မကြာမီသိရတော့မည်ဖြစ်သော ပုစ္ဆာတစ်ခု၏အဖြေကို တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှာကြည့်နေမိသည်။

‘သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ဆန်းကြယ်သော တံခါးမကြီးများအနက် မည်သည့်တံခါး၏နောက်ကွယ်တွင် သူ့နေရမည့်အခန်း ရှိလေမည်နည်း။ သူ၏အခန်းဆိုရာ၌ သူတစ်ဦးတည်းပင် သူကြိုက်သလိုနေနိုင်သော၊ သူနှစ်သက်မြတ်နိုး

ရသော လှပသောခန်းဆီးများ၊ ကော်ဇောများ၊ ပန်းချီကားများနှင့် တန်ဆာ ဆင်သောအခန်းဟု သူ စိတ်စောနေမိ၏။ သူ၏အဒေါ်သည် တံခါးတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ဖွင့်လိုက်ပြီး၊ လှေကားတစ်ခုကို တက်လိုက်ပြန်လေသည်။

သည်မှာတော့ ဘာမျှ ကြည့်စရာသိပ်မရှိ။ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဗလာနံရံများ ရှိ၏။ လှေကားထိပ်တွင်မူ မှောင်သောနေရာပြန့်များ၊ အမိုးများက ကြမ်းပြင်အထိကျရာ ထောင့်ကြားများနှင့် မရေမတွက်နိုင်အောင် များလှစွာသော သေတ္တာများစီထားသည့် နေရာများကို တွေ့ရသည်။ လှောင်အိုက်နေသဖြင့် အသက်ရှူလို့ မဝသလိုဖြစ်ကာ ခေါင်းကို မော့လိုက်မိသည်။ ထိုနေရာတွင် သူ့အဒေါ်သည် လက်ယာဘက်မှတစ်ခါးတစ်ခု ဖွင့်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ လေသည်။

“ကဲ-ပေါ်လီယာနာ။ အဲဒါ ညည်းအခန်းပဲ။ အဲသည်မှာ ညည်းသေတ္တာ လည်း ရှိလေရဲ့။ သော့ ပါခဲ့ရဲ့လား။”

ပေါ်လီယာနာက အသံမထွက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံး များမှာ ဝိုင်းလျက် ကြောက်လန့်သည့်အသွင် ဆောင်နေကြလေသည်။

သူ့အဒေါ်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး-

“ပေါ်လီယာနာ။ ငါက တစ်ခုခုမေးရင် ပါးစပ်ကဖြေတာကို ကြိုက် တယ်။ ခေါင်းကဖြေတာ မကြိုက်ဘူး။ ကြားလား။” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီပေါ်လီ။”

“အေး-အဲသလိုမှပေါ့။” ဟုဆိုကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေတကောင်း စသည်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း-

“ညည်းလိုတာအားလုံး ဒီမှာရှိပြီ ထင်တယ်။ သေတ္တာထဲကဟာတွေ ကူပြီးနေရာချဖို့ နန်စီကို လွှတ်လိုက်မယ်။ ညနေစာကို ၆ နာရီမှာ စားတယ်။” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှထွက်ကာ လှေကားတစ်လျှောက် ဆင်းသွားလေ တော့၏။

ဒေါ်ပေါ်လီ ဆင်းသွားပြီးနောက် ပေါ်လီယာနာသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးအစုံကို ဗလာနံရံ၊ ဗလာကြမ်းပြင်နှင့် ဗလာပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။

နောက်မကြာမီ ရက်များအတွင်းက အနောက်ဘက်ရှိ သူ့အိမ်က အခန်းကလေးထဲတွင် သူနှင့်အတူရှိခဲ့သည့် သေတ္တာကလေးဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးအစုံဖြင့်အုပ်ကာ သေတ္တာလေးအနီးတွင် ဒူးထောက်ချလိုက်မိလေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ နန်စီတက်လာတော့ သူ့ကို ဤနေရာ၌ပင် တွေ့ရသည်။

“အို-အို-ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်။” ဟုဆိုကာ ကြမ်းပေါ်သို့ထိုင်ချရင်း ကလေးမကို အသာအယာပွေ့ယူလိုက်၏။

“ဒီလို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ စိုးရိမ်နေတာ။ တကယ်၊ တကယ်။” ဟုလည်း ပြော၏။

ပေါ်လီယာနာသည် သူ့ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။

“မမနန်စီရယ်-သမီးက ဆိုးလို့ယုတ်မာလို့ နေမှာပဲ။ အတော့်ကို ယုတ်မာလို့ပေါ့။ အဖေ့ကိုလေ-သမီးထက် ဘုရားသခင်နှင့် တမန်တော်တွေက ပိုပြီးလိုတယ်ဆိုတာကို နားလည်အောင်တွေးလို့ မရဘူးမမရဲ့။”

“သူတို့မှာလည်း လိုတာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။” ဟု နန်စီက ခပ်မာမာ ကြေညာလိုက်သည်။

“အို-မမ။ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။” ဟု ပေါ်လီယာနာက အထိတ်တလန့်ဆိုလိုက်တော့ သူ့မျက်ရည်များလည်း ခြောက်သွား၏။

နန်စီက ရှက်ပြုံးပြုံးကာ သူ့မျက်လုံးများ သူ့ ပွတ်နေလိုက်ပြီး-

“မမက အလကားပြောတာပါကွယ်။ ကဲ-ကဲ-သော့ပေး။ ဒီအထဲက အဝတ်တွေ ထုတ်ရအောင်။ ပေး ပေး။” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ပေါ်လီယာနာက မျက်ရည်စက်လက်ကပင် သော့ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အထဲမှာ ဘာမျှတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။”

“ဘာမျှမရှိတော့ ရှင်းရတာ မြန်တာပေါ့။” ဟု နန်စီက ဆို၏။ ပေါ်လီယာနာက ရွှင်ပျစွာပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ။ ဒါကို သမီး ဝမ်းသာရတော့ပေါ့နော်။” ဟု ပြောတော့ နန်စီက နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။

“အေးပေါ့ အေးပေါ့” ဟူ၍တော့ ယောင်ဝါးဖြေမိသေးသည်။

နေရာချထားရသည်မှာ မကြာပါ။ ‘ပစ္စည်းများ’ ဆိုသည်မှာ စာအုပ်များ၊ ဖာထေးထားသော အတွင်းခံများနှင့် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့ရှာကြသော အပေါ်ဝတ်အနည်းငယ်တို့သာ ဖြစ်၏။ ပေါ်လီယာနာသည် ပြုံးရွှင်စွာပင် ဗီရိုထဲတွင် အဝတ်များ ပြေးချိတ်လိုက်၊ စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ် ပြေးတင်လိုက်၊ အောက်ခံအဝတ်များကို ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲ ပြေးထည့်လိုက်နှင့် အလုပ်များ၍နေလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် “ဒီအခန်းကလေးက တကယ်ကောင်းတဲ့ အခန်းကလေး ဖြစ်မယ် မမရဲ့။ ဟုတ်ဘူးလား ဟင်။” ဟု မေးလိုက်သည်။

နန်စီက မဖြေ။ သေတ္တာထဲတွင် ခေါင်းငုံ့သွင်းလျက် အလုပ်ရှုပ်နေဟန် တူသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် ဗီရိုနားတွင်ရပ်ကာ အထက်ဘာမျှမရှိသော နံရံကို မကျေမနပ်ကြည့်နေလေ၏။

“ဒီနေရာမှာ မှန်မရှိတာကို သမီး ဝမ်းသာနိုင်ပါတယ်။ မှန် မရှိတော့ သမီးမျက်နှာက မွဲခြောက်တွေကို မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့။”

နန်စီ၏ပါးစပ်မှ ထူးဆန်းသောအသံတစ်သံ ထွက်လာ၏။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာက လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သေတ္တာထဲသို့ ခေါင်းပြန်ငုံ့ထားလိုက်သည်။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ပေါ်လီယာနာသည် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုအနီးတွင်ရပ်ကာ ပျော်ရွှင်စွာလက်ခုတ်တီး၍ ရွှင်မြူးစွာအော်လိုက်သည်။

“အို-ကြည့်စမ်း မမနန်စီ။ သမီး သတိမထားမိဘူး။ ကြည့်စမ်း။ ဟိုအဝေးကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ သစ်ပင်တွေ အိမ်တွေနှင့်၊ ဝတ်ကျောင်းက အချွန်တွေနှင့် မြစ်ရေကလည်း ငွေရောင်တောက်လို့။ အို-မမနန်စီရယ်။ ဒီလို ဟာမျိုး ကြည့်စရာရှိနေရင် ပန်းချီကား ဘယ်သူ လိုဦးမလဲဟင်။ အန်တီပေါ်လီက သမီးကို ဒီအခန်းပေးတာ သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။”

နန်စီကို ကြည့်လိုက်တော့ နန်စီသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုနေသည်ကိုတွေ့ရ လေရာ၊ ပေါ်လီယာနာမှာ ထိတ်လန့်အံ့ဩရပြီး သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားမိသည်။

“မမ-ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဘာလဲ၊ ဒါ ဒါ နဂိုက မမအခန်းလားဟင်။ မမ ဟုတ်လား။”

“ဘယ်ကလာ မမအခန်းရမလဲ။”

နန်စီက မျက်ရည်သုတ်၍ ဒေါသနှင့်ဆိုလိုက်ပြီး-

“သမီးလေးလေး-တကယ် သမီးလေးဟာ နတ်ပြည်က တိုက်ရိုက် ဆင်းလာတဲ့ သူတော်စင်မလေးမဟုတ်ရင်” ဟု ပြောရင်းက ခေါင်းလောင်းတီး၍ ခေါ်သံကြားသဖြင့် ဖြုန်းခနဲထကာ အခန်းထဲက ပြေးထွက်ပြီး တဒိုင်းဒိုင်းပြေးဆင်း သွားလေ၏။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ သူ့ပန်းချီကားပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူသည် တံခါးကို လက်နှင့်ထိကြည့် သည်။ အသက်ရှူကြပ်အောင် လှောင်ပိတ်နေခြင်းကို ကြာရှည်သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိဟန် မတူတော့။

သူ့လက်ဖျားနှင့် အသာတွန်းကြည့်တော့ ရွှေတက်သွား၍ သူ ပျော်သွား သည်။ နောက်ခဏကြာတော့ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုလုံး ပွင့်သွားပြီး ပေါ်လီယာနာ သည် အပြင်သို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်၍မှီကာ လတ်ဆတ်ချိုအေးသောလေကို သောက်ရှူလျက် ရှိတော့သည်။

နောက် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ ပြေးသွားပြီး စမ်းကြည့်တော့ လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ပွင့်သည်။ ယင်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့နှာခေါင်းနားက

ကပ်၍ဝင်လာကာ အခန်းထဲတွင် တဝီဝီပျံနေလေသည်။ နောက် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်ဝင်လာသည်။ သို့သော် ပေါ်လီယာနာက မမှုတော့။ သူ့မှာ အသစ် အဆန်းတစ်ခု တွေ့ထားပြီ။ ဤပြတင်းပေါက်နှင့်တည့်တည့်တွင် သစ်ကိုင်းများ ဖြာထွက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ဤသစ်ပင်မှ အကိုင်းအခက် များသည် ပေါ်လီယာနာအား ဖိတ်ခေါ်နေသော လက်ကြီးများနှင့် တူ၏။

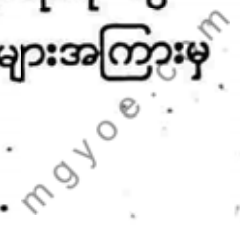
ပေါ်လီယာနာသည် ရုတ်တရက် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါလောက်တော့ ရမယ်ထင်တယ်။” ဟု တိုးတိုးရယ်ရင်း ပြောပြီး ခဏနေတော့ သူသည် ပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့ ဖျတ်လတ်စွာတက်လိုက်၏။ ထိုနေရာမှ အနီးဆုံးသစ်ကိုင်းဆီသို့ လှမ်းသွားရန် လွယ်သည်။ ပြီးတော့ သစ်ကိုင်း များကို မျောက်လိုတွယ်ကာ တစ်ကိုင်းမှတစ်ကိုင်းသို့ကူးပြီး အောက်ဆုံးအကိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။

အောက်ဆုံးအကိုင်းမှ မြေပေါ်သို့ လွတ်ချရသည်မှာတော့ ပေါ်လီယာနာလို သစ်ပင်တက်နေကျ ကလေးများအဖို့သော်မှ အတော်ကလေး ကြောက်စရာကောင်း နေ၏။ သို့သော် သူသည် အသက်အောင့်ပြီး သန်မာသောသူလက်ကလေးများ ကိုလွဲကာ အောက်ကမြက်ခင်းပေါ်သို့ ၄ ဖက်ကျအောင် လွတ်ချလိုက်၏။ နောက် ကိုယ်ကိုမတ်၍ ထကာ ရှေ့၊နောက်၊ဝဲ၊ယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ရောက်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဥယျာဉ်တစ်ခု ရှိ၍ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ခါးကုန်းအဘိုးအိုတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေ၏။ ဥယျာဉ်၏ ဟိုဘက်တွင် တောင်ကုန်းခပ်မြင့်မြင့်ကလေးဆီသို့သွားသော လူသွားလမ်းကလေး ရှိ၏။ ထိုလမ်း၏ထိပ်တွင် ဧရာမကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် ထင်းရှူးပင်တစ်ပင် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ပေါ်လီယာနာအဖို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရောက်ထိုက် ဆုံးသောနေရာ တစ်နေရာသာရှိပါက ထိုနေရာသည် ထိုဧရာမကျောက်တုံးကြီး ၏ထိပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပေါ်လီယာနာသည် ပြေးရင်း ကျင်လည်စွာလှည့်၍ အဘိုးအိုကို ကွင်း ရှောင်ကာ အတန်းလိုက် ညီညာစွာစိုက်ထားသည့် သစ်ခင်းစိမ်းစိမ်းများအကြားမှ

ကွင်းပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေရာ လူသွားလမ်းကလေးသို့ရောက်တော့ သူ့မှာ မောနေ၏။
နောက် သူသည် တောင်ကုန်းကလေးကို အံ့ခဲ၍ တက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
သူ့စိတ်ထဲ၌ ပြတင်းပေါက်မှမြင်ရတော့ နီးနီးကလေးထင်ရသည့် ဤကျောက်
ဆောင်သည် တကယ်တက်ကြည့်တော့ 'အတော်ဝေးပါကလား' ဟု အောက်မေ့
လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ၁၅ မိနစ်ကြာသောအခါ ဟယ်ရင်တန်အိမ်ကြီး၏ ခန်းမ
အဝင်စင်္ကြံမှ နာရီကြီးသည် ၆ ချက်တိတိ တီးလိုက်လေသည်။ ဤနာရီသံ ၆
ချက်၏နောက်ဆုံး ၁ ချက်အတီးတွင် နန်စီသည် ညနေစာစားရန် ခေါင်းလောင်းကို
တီးလိုက်သည်။

၁ မိနစ်-၂ မိနစ်-၃ မိနစ်။ ဒေါ်ပေါ်လီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ
ကြမ်းပြင်ကို ဖိနပ်ဖြင့် ခေါက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ထိုင်ရာမှ
ထ၍ ခန်းမအဝင်စင်္ကြံဆီသို့သွားကာ အပေါ်သို့မော့ကြည့်သည်။ သူ စိတ်မရှည်
တော့သည်မှာ ထင်ရှား၏။ ၁ မိနစ်ခန့် နားကို စွင့်ထောင်သေး၏။ နောက်
ပြန်လှည့်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

“နန်စီ” ဟု ခေါ်လိုက်၍၊ နန်စီ -ဝင်လာတော့-

“ငါ့တူမ နောက်ကျတယ်။” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် နန်စီက သွားခေါ်
ရမည်မှတ်၍ ဟန်ပြင်တော့-

“နေ နေ။ နင်သွားခေါ်ဖို့ မလိုဘူး။ ညနေစာ ဘယ်အချိန်စားမယ်
ဆိုတာ သူ့ကို ပြောထားတယ်။ အခု သူ့အပြစ်ကို သူ ခံရမယ်။ နောက်ကို
အချိန်မီအောင် သင်ခန်းစာယူပါစေ။ သူဆင်းလာတဲ့အခါ သူ့ကို မီးဖိုထဲမှာ
နွားနို့နှင့် ပေါင်မုန့်ပဲ စားပါစေ။” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

နန်စီက “ဟုတ်ကဲ့ မမ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်က
နန်စီမျက်နှာကို ဒေါ်ပေါ်လီ လှမ်းမကြည့်လိုက်မိ၍သာ တော်တော့၏။

ညစာအပြီး အစောနိုင်ဆုံးအချိန်တွင် နန်စီသည် နောက်ဘက်လှေကားမှ အထပ်ခိုးအခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း “နွားနို့နှင့် ပေါင်မုန့်တဲ့ တော်။ တကတဲ-ကလေးခမျာ ငိုယိုပြီး အခုပဲ အိပ်ပျော်သွားရှာတာကို။” ဟု ရေရွတ်လျက် တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခဏ၌ပင် သူသည် လန့်ဖျပ်အော်မိ၏။

“ဟယ်-ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဘယ်-ဘယ်မှာလဲ။ သမီးလေးရေ-ဘယ်ရောက်သွားလဲ။”

သူသည် ခုတင်အောက်ကအစ သံသေတ္တာထဲ၊ ဗီရိုထဲ၊ ရေတကောင်းထဲ မကျန် အကုန်ငုံကြည့်ပြီး လှေကားမှအပြေးဆင်းကာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော အဖိုးကြီးတွမ်ထံသို့ ပြေးလေ၏။

“မစ္စတာတွမ်-မစ္စတာတွမ်။ ကလေးမလေး မရှိတော့ဘူးရှင့်။” ဟု ငိုငိုယိုယိုပြောပြီး-

“မိုးပေါ်မှာ ပျံသွားသလား မသိဘူး။ သူက နတ်ပြည်ကလာတာဆိုတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဖြစ်ရလေကလေးရယ်-ခုပဲ ကျွန်မကို ‘နွားနို့နှင့် ပေါင်မုန့်ပဲ ကျွေးလိုက်’ လို့ ပြောလို့လေ။ အခုဆို သူက ကောင်းကင်မှာ နတ်သုဒ္ဓါတွေ ဘာတွေ စားနေပြီနေမှာပေါ့။ တကယ်-တကယ်။” ဟု တိုင်တန်းနေလေ၏။

အဘိုးအိုက ခါးကိုစန့်၍ ရပ်လိုက်၏။

“သွားပြီ။ ဟုတ်လား။ ကောင်းကင်ကို ဟုတ်လား။”

အဘိုးအိုက အူတူတူနှင့်လိုက်ဆိုရင်း ရောင်စုံလက်နေသော နေဝင် တိမ်တောင်များဆီသို့ အမှတ်မထင်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးလျက် နန်စီ၏ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“အေးဟဲ့-နန်စီရဲ့။ ကောင်းကင်ကိုတက်ဖို့ အနီးဆုံးနေရာကို သွားတာနှင့် တူတယ်။ ဒါ တကယ်ပဲ။” ဟုဆိုကာ နီရဲသော မိုးကောင်းကင်နောက်ခံဖြင့် ထင်ရှားလျက်ရှိသော လေတဟူးဟူးတိုက်နေသည့်ကြားထဲက ကျောက်တောင်

mg.yoe.com

ပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ မလဲအောင်ထိန်းကာရပ်နေသော သေးသေးသွယ်သွယ် သဏ္ဍာန်တစ်ခုဆီသို့ သူ၏ ဖုထစ်ကောက်ကွေးသောလက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြ လိုက်လေသည်။

နန်စီကလည်း “အံ့မယ်-ဒီလိုနှင့် ကောင်းကင်ကိုတက်ပြေးလို့ ဘယ်ရ မလဲ။ နန်စီကို ဒီလိုလုပ်သွားလို့ ဘယ်လွတ်မလဲ။” ဟု ကြေညာပြီး၊ “မမက မေးရင်း ‘ပန်းကန်တွေဆေးဖို့ မမေ့ဘူးလို့။ လမ်းလျှောက် ခဏထွက်သွား တယ်။’ ပြောလိုက်ပါ။” ဟု တွမ်အား မှာကာ သူ့ဆံပင်ကို ကျောပေါ်သို့ ခါ၍ တင်လိုက်ပြီးလျှင်၊ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်လျက် တောင်ကုန်းကလေးဆီသို့တက်သော လမ်းအတိုင်း ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

၅

ထူးဆန်းသော ကစားနည်း

“အမယ်လေး ပေါ်လီယာနာကလေးရယ်။ သမီးလုပ်လိုက်တာ မမဖြင့် လန့်သွားတာပဲ။”

နန်စီက ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့တက်လာရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန် ကလေးတွင်ပင် ပေါ်လီယာနာသည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှ မဆင်းချင်ဆင်းချင်နှင့် လျှောဆင်းလာခါစ ဖြစ်၏။

“လန့်သွားတယ် ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းပါဘူး မမရယ်။ သို့ပေမယ့် မလန့်ပါနှင့် မမရယ်။ သမီးအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ အမေနှင့် အသင်းက မိန်းမကြီးတွေလည်း ဒီလိုပဲ စိုးရိမ်တတ်တာပဲ။ နောက်တော့ သမီး ဘယ်တော့ မဆို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရောက်လာတာချည်းပဲဆိုတော့ မစိုးရိမ်ကြတော့ ဘူးလေ။”

နန်စီက ကလေးမ၏လက်ကို သူ့ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်၍ တောင်ကုန်း အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာရင်းက-

“ဒါပေမယ့် သမီးလေးသွားတာ မမမှ မသိလိုက်တာပဲ။ သွားတာ မမလည်း မမြင်လိုက် ဘယ်သူမျှလည်း မမြင်လိုက်တော့ အမိုးကိုများ ဖောက်ပြီး ပျံသွားသလားလို့။ တကယ် တကယ်။”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာက ပျော်ရွှင်စွာခုန်ပေါက်၍ လိုက်လာသည်။

“ပျံတော့ ပျံတာပဲ မမနန်စီရဲ့။ ဒါပေမယ့် အထက်ကို ပျံတာမဟုတ်ဘဲ အောက်ကို ပျံဆင်းလာတာလေ။ သစ်ပင်ကနေ ဆင်းလာတာ။”

နန်စီသည် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး-

“ဟာ-ဘာလုပ်တယ်။”

“သစ်ပင်ကနေ ဆင်းလာတာ။ ပြတင်းပေါက်ကလေ။”

“အံ့ရောဟယ်။” ဟုပြောကာ ဆက်၍ပြေးဆင်းလာရင်း “သမီးရဲ့ အဒေါ်များသိရင် ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး။” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“သိချင်လား။ သိချင်ရင် အန်တီကို ပြောပြလိုက်မယ်လေ။ အဲဒီတော့ ဘာပြောလဲဆိုတာ မမ သိရတာပေါ့။” ဟု ကလေးမက ရွှင်ပျစွာဆိုလိုက်သည်။

“အမယ်လေး-တစ်ဆိတ် မလုပ်လိုက်ပါနှင့်။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အန်တီပေါ်လီက”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နေပါစေ။ မပြောပါနှင့်။ သူ့ဘာပြောမလဲဆိုတာ လည်း သိပ်မသိချင်ပါဘူး။ တကယ်ပါ။” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်လီယာနာကို အဆူမခံစေချင်၍ ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“လာ သမီးလေးရယ်-မြန်မြန်။ မမမှာ ပန်းကန်ဆေးစရာတွေ ရှိသေး တယ်။ သိလား။”

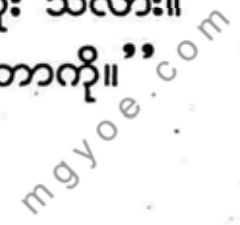
ပေါ်လီယာနာက သွက်လက်စွာပင် “သမီး ကူဆေးမယ်လေ။” ဟု ဆိုတော့၊ နန်စီက “အို-မဟုတ်တာ။ သမီးကလည်း” ဟု ကန့်ကွက်လိုက်၏။

အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အမှောင်သည် တရိပ်ရိပ်ကျ လျက်ရှိ၏။ ပေါ်လီယာနာသည် နန်စီ၏လက်မောင်းကို ပို၍တင်းကြပ်စွာ ဖက်လိုက်သည်။

“မမလန့်သွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာရတော့မယ် ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မမ လိုက်လာလို့ပေါ့။”

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်။ သမီးလေး ဆာလည်း ဆာရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် မီးခိုးခန်းထဲမှာ မမနှင့်အတူ ပေါင်မုန့်နှင့် နို့ပဲ ရမယ်ထင်တယ်။ သမီးရဲ့ဒေါ်လေးက သမီး ညစာ ဆင်းလာမစားတာကို မကြိုက်ဘူး သိလား။”

“ဘယ်လာနိုင်မလဲ မမရဲ့။ သမီးက ဟိုပေါ်ရောက်နေတာကို။”

“အေးပါ။ ဒါပေမယ့် သူက ဒါကိုမသိဘူးလေ သမီးရဲ့။ သမီးလေး ပေါင်မုန့်နှင့် နွားနို့ပီရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်။”

“အို-သမီးတော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပေါင်။ ဝမ်းတောင်သာသေး။”

“ဝမ်းသာတယ်။ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ သမီးက ပေါင်မုန့်နှင့်နွားနို့ ကြိုက်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့ မမနှင့်လည်း အတူစားရမှာမို့ပေါ့။ ဒါအတွက် ဝမ်းသာရတာ သိပ်မခက်ပါဘူး။”

“သမီးအဖို့တော့ ဘာအတွက်မျှ ဝမ်းသာရတာ ခက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”
ဟု နန်စီက ပြောသည်။

ဘာမျှ အဆင်တန်ဆာမရှိသော ထပ်ခိုးကလေးကို ကြိုက်နိုင်လောက် အောင်သတ္တိရှိသော ပေါ်လီယာနာအဖြစ်ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲတွင် တစ်ဆိုဆို ဖြစ်မိသေးသည်။

ပေါ်လီယာနာကတော့ ဖြည်းညင်းစွာရယ်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါ ကစားနည်းတစ်မျိုးပဲ။ သိလား။”

“ကစားနည်း။ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ ဝမ်းသာတဲ့ကစားနည်းလေ။”

“ဘာတွေများလျှောက်ပြောနေတာလဲ သမီးရယ်”

“အဲဒါ ကစားနည်းတစ်မျိုးလေ မမရဲ့။ အဖေက သင်ပေးခဲ့တာ။ ကစားရတာ တကယ်ပျော်စရာကောင်းတယ်။” ဟု ပေါ်လီယာနာက ပြန်ဖြေသည်။

“သမီးတို့လေ၊ ငယ်ငယ်ကလေးစပြီး အဲဒီကစားနည်းကို အမြဲကစား လာတာ။ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေကို သမီးက သင်ပေးတော့ သူတို့ကလည်း ကစားကြတယ်။ တချို့ပေါ့လေ။”

“အဲဒါက ဘယ်လိုလဲ။ ကစားတာနှင့်တော့ မတူပါဘူး။”

ပေါ်လီယာနာက ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်ပြီးတော့ သက်ပြင်းလည်း ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဆည်းဆာရောင်တွင် သူ၏မျက်နှာ ကလေးမှာ ညှိုးလျနေသည်ကို မြင်ရပေသည်။

“ဒီလိုလေ။ သမီးတို့ဆီကို သာသနာပြုအဖွဲ့ကပို့တဲ့ အလှူခံပစ္စည်းတွေ ထဲမှာပါလာတဲ့ ချိုင်းထောက်ကလေးတွေနှင့် စပြီးကစားတတ်လာကြတာလေ။”

“ချိုင်းထောက်”

“ဟုတ်တယ်။ သမီးက အရုပ်ကလေး လိုချင်တာလေ။ ဒါနှင့်အဖေက အဲသလို စာရေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေရောက်လာတော့ ‘အရုပ်တော့ မပါဘူး။ ချိုင်းထောက်ကလေးတွေ ပါတယ်။’ လို့ အကြောင်းကြားစာ ရတယ်။ ဒါနှင့် ပို့တဲ့လူကလည်း လိုလိုမယ်မယ်ဆိုပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ။ အဲသည်တုန်းက ကစားနည်း စ,တာပဲ။”

“အင်း-အဲဒါ ဘာကစားနည်းလဲ။ မမဖြင့် နားမလည်ပေါင်”

နန်စီက စိတ်မရှည်သလိုပြောသည်။

“ရှိတာပေါ့။ ဒီကစားနည်းက ဝမ်းသာစရာ ရှာကြဖို့ပဲဥစ္စာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့။” ဟု ပေါ်လီယာနာက ချေပလိုက်ပြီး၊ “သမီးတို့ အဲဒီကတည်းက အဲဒီ ချိုင်းထောက်တွေနှင့်စပြီး ဝမ်းသာတမ်းကစားကြတာ။” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“အံ့ရော။ အရုပ်လိုချင်တာ ချိုင်းထောက်ရလိုတော့ ဝမ်းသာစရာရှိမယ် မထင်ပေါင်။”

ပေါ်လီယာနာက လက်ခုတ်တီးလိုက်ပြီး “ရှိတာပေါ့၊ ရှိတာပေါ့။ သမီး လည်း အစကတော့ မတွေးမိဘူး။ မမနန်စီလိုပဲ။ နောက်တော့ အဖေက ပြောပြ ရတယ်။” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

နန်စီက “ဒါဖြင့် သမီးကလည်း မမကို ပြောပြစမ်းပါဦး။” ဟု ဖြတ် ပြောလိုက်၏။

“ဟားဟား-သမီး ဒီချိုင်းထောက်တွေကို သုံးဖို့မလိုတာကို ဝမ်းသာ ရမယ်လေ။”

ပေါ်လီယာနာက အောင်မြင်ဝင့်ကြွားစွာဆိုလိုက်ပြီး “သိရင် လွယ်ပါ တယ် မမရဲ့။” ဟု ဆက်ပြောသည်။

နန်စီက ပေါ်လီယာနာအား တအံ့တဩငေးမောကြည့်ရင်း “ကြံကြံ ဖန်ဖန်အေ။” ဟု ဆိုမိသည်။ ပေါ်လီယာနာက-

“ကြံကြံဖန်ဖန် မဟုတ်ဘူး မမနန်စီ။ ပျော်စရာကောင်းတယ်။” ဟု ဆိုလိုက်ပြီး၊ “အဲဒီကတည်းကစပြီး သမီးတို့ ဒီကစားနည်း ရလာတာပေါ့။ ဝမ်းသာစရာကိုရှာရတာ ခက်လေလေ ပျော်စရာကောင်းလေလေပဲ။ အဖေက ကောင်းကင်ဘုံသွားတော့ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းကမိန်းမကြီးတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အခါမျိုးမှာပေါ့။” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“အေး အေး-ဟုတ်တယ်။ ဘာမျှမရှိတဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးနားက အခန်းစုတ် ကလေးထဲ ထည့်ထားခံရတဲ့အခါမျိုး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။” ဟု နန်စီက ဒေါသသံနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

ပေါ်လီယာနာ သက်ပြင်းချမိ၏။

“အစကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အတော် ခက်ပါတယ်။ သမီးတစ်ယောက် တည်း သိပ်အားငယ်နေတဲ့အခါလည်း ဖြစ်လို့ပါလေ။ ဒီကစားနည်းကို ကစား ချင်စိတ် သိပ်မရှိတာက ကောင်းတာ၊ လှတာတွေကိုလည်း လိုချင်နေတုန်းမို့။ ဒါနှင့် သမီး မှန်ထဲမှာ သမီးမျက်နှာပေါ်က မွဲခြောက်တွေကို မြင်ရတာ သိပ် မုန်းတာကို သိရတာရယ်။ ပြတင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်တော့ သိပ်လှတဲ့ ပန်းချီကားလို ရှုခင်းကို မြင်ရတာရယ်။ အဲဒီတော့မှ ဝမ်းသာစရာကို ရှာလို့ တွေ့တယ်။ ဝမ်းသာစရာကိုသာ လိုက်ရှာနေရင်လေ၊ အခြားတစ်ဘက်ကဟာကို မေ့မေ့နေတတ်တယ်။ အရပ် လိုချင်တာမျိုးပေါ့လေ။”

နန်စီက လည်ချောင်းထဲက တက်လာသောအလုံးကို မျိုချရန်ကြိုးစားရင်း ‘အင့်’ ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

“အများအားဖြင့်တော့ သိပ်မကြာပါဘူး။ အခုလို သိပ်မစဉ်းစားရဘဲ ပေါ်လာတာပဲ။ ကစားနေကျ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီနည်းက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကစားနည်းမို့ သမီးနှင့် အဖေနှင့်ဆို ဒါကို သိပ်ကြိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ခုဆို

mggyoe.com

ကစားဖို့ အဖော်မရှိတော့ နည်းနည်းခက်မယ်ပေါ့။” ဟု ပြောပြီး၊ “အန်တီပေါ်လီ ကတော့ ကစားမှာပဲ ထင်ပါရဲ့လေ။” ဟု ဆက်ပြောသည်။

နန်စီက အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် “ဒီမှာ သမီးလေးပေါ်လီယာနာရဲ့။ မမက ဒီဟာကို ကောင်းကောင်းကစားတတ်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကောင်းကောင်းကစား မယ်လို့လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကစားမယ်ကွယ်။ တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ နှင့်ပဲ ကစားမယ်။ တကယ် တကယ်။” ဟု အားတက်သရော ဆိုလေသည်။

ပေါ်လီယာနာက နန်စီအား ဝမ်းသာအားရဖက်လိုက်ပြီး “ဒါမှ မမနန်စီ ကွ။ သိပ် ဟန်ကျတာပဲ။ သမီးတို့ သိပ်ပျော်မှာနော်။” ဟု အော်လိုက်၏။

နန်စီက သံသယဖြစ်လျက်ကပင် “အင်း-ပျော်ရမှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် မမကိုတော့ သိပ် အားမကိုးနှင့်နော်။ သိလား။ မမက ကစားတာဆို ဘာမျှ တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးနှင့်ကစားဖို့ အဖော်ရအောင်လေ။ မမ ဒီဟာတော့ တစ်အားကြိုးစားပြီး ကစားမယ်။” ဟု ကတိပေးလိုက်ပြီး သူတို့ ၂ ယောက်သား မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

ပေါ်လီယာနာသည် ပေါင်မုန့်နှင့် နွားနို့ကို အားရပါးရစားသည်။ ပြီးလျှင် နန်စီက အကြံပေး၍ အန်တီပေါ်လီ ထိုင်၍စာဖတ်နေရာ ရှေ့ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား လိုက်သည်။

ဒေါ်ပေါ်လီသည် အေးစက်စက်ပင် မော့ကြည့်သည်။

“ပေါ်လီယာနာ။ ညနေစာ စာပြီးပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီပေါ်လီ။”

“ရောက်ရောက်ချင်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပေါင်မုန့်နှင့်နွားနို့ပဲ ကျွေးခိုင်းရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ပေါ်လီယာနာ။”

“ဒါပေမယ့် သမီးတော့ ဘာကယ်ဝမ်းသာတယ် အန်တီပေါ်လီ။ သမီးက ပေါင်မုန့်နှင့် နွားနို့ရော ကြိုက်တယ်။ မမနန်စီကလည်း သိပ်ချစ်တယ်။ ဒီအတွက် နှင့်တော့ အန်တီပေါ်လီ နည်းနည်းမျှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနှင့်။”

ဒေါ်ပေါ်လီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ရုတ်တရက် မတ်မတ် ထားလိုက်ပြီး “ပေါ်လီယာနာ။ အခု အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ။ ညည်းလည်း ပင်ပန်းပြီ။ နက်ဖြန်မှ အချိန်စာရင်း လုပ်ကြမယ်။ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ညည်းအတွက် ဘာဝယ်ရမယ်ဆိုတာ ကြည့်မယ်။ နှန်စီဆီက ဖယောင်းတိုင် တောင်းထွန်းပြီး ကောင်းကောင်းကိုင်သွား။ မနက်စာကို ၇ နာရီခွဲမှာ စားတယ်။ ဆင်းစားဖို့ မမေ့နှင့်။ ကဲ-သွားတော့။”

ပေါ်လီယာနာက လုပ်နေကျအလုပ်တစ်ခုလိုပင် သူ့အဒေါ်၏ဘေးသို့ ကပ်လာပြီး တယုတယဖက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ခုထိတော့ သမီး ဒီမှာ ပျော်ပါတယ်။ အန်တီပေါ်လီနှင့် နေရတာကို ပျော်မယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒီကိုမလာခင်ကလည်း ပျော်မှာပဲဆိုတာ သိခဲ့တာပါပဲ။ သမီး သွားအိပ်တော့မယ်။” ဟု ရွှင်ပျစွာပြောရင်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

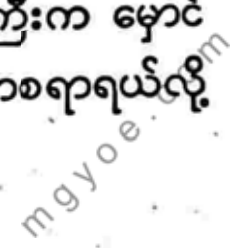
ဒေါ်ပေါ်လီလည်း အံ့အားသင့်၍ ကျန်ရစ်ရာမှ-

“အံ့ပါရဲ့တော်။ တကယ့် ရှားမှရှားပါပဲ။” ဟုဆိုကာ မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်ပြီး-

“သူ့ကို အပြစ်ပေးတာ ဝမ်းသာသတဲ့။ ငါ့ကိုလည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ် ပါနှင့်တဲ့။ ပြီးတော့ ငါနှင့်နေရတာလည်း ပျော်မှာပဲတဲ့။ အံ့ပါရဲ့တော်။ တကယ်။” ဟု ရေရွတ်၍ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အထပ်ခိုးကလေး၌ကား အားငယ်လျက်ရှိသော ကလေးမ ပေါ်လီယာနာသည် အိပ်ရာခင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လျက် ရှိုက်ရင်း-

“ကောင်းကင်တမန်တွေကြားထဲက အဖေရယ်။ သမီး နည်းနည်းမျှ ကစားလို့ မရဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အခုလို အမြင့်ကြီးက မှောင်မှောင်အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ဝမ်းသာစရာရယ်လို့

အဖေကိုယ်တိုင်တောင် ရှာလို့တွေ့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ နန်စီအနားဖြစ်ဖြစ်၊ အန်တီပေါ်လီအနားဖြစ်ဖြစ်ဆိုရင် တော်ဦးမှာပေါ့။” ဟု ဆိုလျက်ရှိလေ၏။

အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းထဲတွင်ကား နန်စီသည် နောက်ကျနေသော အလုပ်များကို အမြန်လုပ်ရင်း နွားနို့ချိုင့်ထဲသို့ အဝတ်နှင့် တုတ်ထိုး၍ဆေးရင်း-

“အရုပ်လိုချင်တုန်း ချိုင်းထောက်ရတာကို ဝမ်းသာစရာရှာတာတဲ့။ ရူးပေါပေါ ကစားနည်းမျိုးနှင့် ငါ့ကိုယ်ငါ ကလေးမရဲ့ ပြေးစရာပုန်းစရာ ကျောက်ဆောင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုလည်း ငါတော့ လုပ်မယ်ကွယ်။ တကယ်တကယ်။” ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။

၆

တာဝန်ကိစ္စ

သူ အိပ်ရာကနိုးလာတော့ ၇ နာရီ ထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်၏။ သူ့အခန်း ပြတင်းများမှာ အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တို့တွင်ရှိ၍ နေကိုတော့ မမြင်ရ ရသေး။ မြူဆိုင်းနေသောနံနက်၏ ကောင်းကင်ပြာကိုတော့ မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ၊ ‘ယနေ့ ရာသီဥတုသာယာမည်’ကို သိသည်။

အခန်းကလေးမှာ ယခု အနည်းငယ် အေးမြသည်။ နံနက်ခင်း လေချိုအေး ကလေးကလည်း တိုးဝင်တိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ အပြင်ဘက်တွင်ကား ငှက်ကလေး များသည် ပျော်ရွှင်စွာ တစ်စီမြည်လျက် ရှိကြပြီ။

ပေါ်လီယာနာသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ငှက်ကလေးများကို စကားပြောသည်။ ထို့နောက် အိမ်အောက်ကဥယျာဉ်ထဲရှိ နှင်းဆီပင်တွေကြား ငဲ့သို့ သူ့အဒေါ် ရောက်နှင့်နေပြီကို မြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲလျက် သူ့အဒေါ်ထံသွားရန် အမြန် ပြင်ဆင်လေ သည်။

အထပ်ခိုးလှေကားမှ အပြေးဆင်းလာခဲ့သော ပေါ်လီယာနာသည် တံခါးများကို ဟင်းလင်းဖွင့်၍ ထားခဲ့သည်။ စင်္ကြံတစ်လျှောက် ပြေးခဲ့ပြီးနောက် လှေကားတစ်ခုမှ ဆင်း၍ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သော တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဒိုင်းခနဲ ပြန်ပိတ် ထားခဲ့ကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ လှည့်ပတ်ပြေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အန်တီပေါ်လီသည် ခါးကုန်းအဘိုးအိုနှင့်အတူ နှင်းဆီရုံ တစ်ခု၌ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပေါ်လီယာနာသည် ရွှင်မြူးစွာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း သူ့အဒေါ်ကို ပြေးဖက်လိုက်လေ၏။

mgyoe.com

“အန်တီပေါ့လီ-အန်တီပေါ့လီ။ ဒီလိုမနက်မျိုးဆို သမီးတော့ အလကား နေရင်းကို ဝမ်းသာနေတာပဲ။”

ဒေါ်ပေါ့လီသည် သူ့လည်ပင်းကို ယီးလေးခိုထားသော ပေါင် ၉၀ အလေးချိန်ကိုဆွဲလျက် ကိုယ်ကိုမတ်ရန် အားထုတ်ရင်းက “ပေါ့လီယာနာ- ဖယ်စမ်း။ ဝမ်းသာတာကို ဒီလိုလုပ်ရသလား။” ဟု ငေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

ကလေးမသည် ခြေဖျားထောက်၍ ချလိုက်ပြီး ဟိုမှသည်မှ ခုန်၍ကလျက် “သမီးက လူတွေကိုချစ်ရင် ဒီလိုမလုပ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ အန်တီရယ်။ သမီးလေ အန်တီကို ပြတင်းပေါက်ကနေမြင်လိုက်တော့ အန်တီဟာ ထောက်ပံ့ရေးအသင်းက မိန်းမကြီးတွေလို မဟုတ်တာရယ်၊ အန်တီဟာ သမီးရဲ့အဒေါ်အစစ် ဖြစ်တာရယ် တွေးမိပြီး၊ အန်တီကြည့်ရတာလည်း သိပ်လှနေတော့ သမီးက ပြေးဆင်းလာပြီး ဖက်မိတော့တာပေါ့။” ဟု ချစ်စဖွယ်ပြောလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဒေါ်ပေါ့လီလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ရန် အားထုတ်သေးသော်လည်း ခါတိုင်းလောက် အထ မမြောက်ချေ။

“ပေါ့လီယာနာရယ်။ ညည်းလေ-ငါ-ကဲ-ကဲ-ဦးလေးလည်း ဒီမနက် အဖို့ တော်ပါပြီ။ ဒီနှင်းဆီပင်တွေအကြောင်းတော့ နားလည်ပြီ ထင်တယ်။” ဟု ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ်လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

“ဦးကြီးက ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ အမြဲအလုပ်လုပ်တာလား။” ဟု ပေါ့လီယာ နာက စိတ်ဝင်စားစွာမေးလိုက်တော့ အဘိုးကြီးက လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံး များမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ရီဝေနေဟန်တူ၏။

“ဟုတ်တယ် ကလေး။ ဦးကြီးက ဒီမှာ ဥယျာဉ်မျိုးပေါ့။” ဟု ဖြေလိုက် ပြီး၊ သူ၏ တုန်ယင်နေသောလက်များဖြင့် ပေါ့လီယာနာ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များ ပေါ်သို့ အုပ်ထားလိုက်ကာ